1893 — 1973
80 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
(201) 434-0237
(201) 434-0807
УНСоюзу: (201) 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
(212) BArcly 7-4125
УНС: (212) BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 203. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 7-го ЛИСТОПАДА 1973 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, NOVEMBER 7, 1973 No. 203. VOL. LXXX

ОБОРОНА ЛЮДСЬКИХ ПРАВ В ПОНЕВОЛЕНІЙ УКРАЇНІ ТА РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКИХ ПОСЕЛЕНЬ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ БУЛИ ГОЛОВНИМ ПРЕДМЕТОМ НАРАД І РІШЕНЬ ДРУГОГО СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ У ТОРОНТІ. О. МИТРАТ Д-Р ВАСИЛЬ КУШНІР ОЧОЛИВ НОВООБРАНИЙ СЕКРЕТАРІЯТ СКВУ. У КОНГРЕСІ ВЗЯЛО УЧАСТЬ ПОНАД ТИСЯЧА ДЕЛЕГАТІВ І ГОСТЕЙ З ДВАДЦЯТИ КРАЇН СВІТУ; ДРУГИЙ СКВУ, ЯКИМ ПРОВОДИВ ЯРОСЛАВ БІЛАК, ВІТАЛИ ПРЕДСТАВНИКИ ФЕДЕРАЛЬНОГО, ПРОВІНЦІЙНОГО ТА МІСЬКОГО УРЯДІВ. ПІД ЧАС КОНГРЕСУ ПРОГОЛОШЕНО ОБ'ЄДНАННЯ ТРЬОХ МИТРОПОЛИЙ В ОДНУ УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ІЗ СОБОРОМ ЄПИСКОПІВ У ПРОВОДІ.

„УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ" В ТОРОНТІ І КАНАДІ

Торонто, Канада. — З нагоди Другого Світового Конгресу Вільних Українців, що відбувся тут в днях від 1-го до 4-го листопада 1973, р. Правління Метрополітального Торонта проголосило „Український Тиждень" і таким він дійсно був, про що свідчили численні повідомлення в пресі, радіо і на телебаченні про цей Конгрес та його перебіг, як і участь в його нарадах й імпрезах представників федерального, провінційного і міського урядів.

ПІД ЗНАКОМ ЄДНОСТИ

Другий Світовий Конгрес Вільних Українців, який попередили ряд інших світових з'їздів, почався в четвер, 1-го листопада, отже щодо дня точно в 55-ту річницю Листопадового Зриву. Почався він урочистим внесенням прапорів та співом українського і канадського національних гимнів у виконанні хору УНО „Боян" і „Калина" і молитвою яку провів Митрополит Української Православної Церкви Владика Мстислав, поінформувавши коротко після закінчення молитви, що саме закінчилися наради представників 3-ох митрополій: Української Православної Церкви в ЗСА, Української Греко-Православної Церкви в Канаді та Української Автокефальної Православної Церкви в Европі, в результаті яких рішено об'єднати ці три митрополії в одну Українську Православну Церкву у Вільному Світі із Собором Єпископів у проводі. Повідомлення про цю велику подію, що його приявні на Конгресі прийняли з ентузіязмом, надало тону і дальшому перебігові Конгресу із деяким відхиленням при виборі нового Секретаріяту, що його складено після довших пертрактацій і щойно на пропозицію Митрополитів Максима та Мстислава біля півночі в неділю, 4-го листопада.

Відкрив Другий СКВУ коротким словом, нав'язуючи до Листопадових роковин, президент СКВУ мґр Антін Мельник. Від уряду Канади та особисто від прем'єр-міністра Трудо привітав Конгрес федеральний міністер багатокультурности Стенлі Гайдаш, прославляючи вклад українців в розбудову Канади та їх поставу. Після прийняття програми Конгресу, обрано його президію в складі: Ярослав Білак, голова, заступники голови — голови крайових репрезентацій і СФУЖО, до яких додатково запрошено пасторів д-ра Лева Жабко-Потаповича та Володимира Багрія, секретарі — Мирослава Підгорна (СУМ), Христина Болюбаш (Пласт), Тетяна Гук (ОДУМ) та Ярослав Лозовчук (СУМК).

Привітання для Конгресу започаткував уже після проведеної ним молитви Владика Митрополит Мстислав і тепер продовжували ці привітання: Владика Митрополит Максим від УКЦеркви, пастор Володимир Багрій від Українського Євангельського Об'єднання, голова Союзу Українських Організацій Австралії Микола Цюрак, голова Української Центральної Репрезентації в Арґентині Василь Косюк, секретар Координаційного Осередку Українських Центральних Організацій в Европі Степан Мудрик, представник Українсько-Бразилійського Координаційного Комітету Микола Гец, екзекутивний віце-президент Українського Конгресового Комітету Америки Йосип Лисогір та вкінці президент Комітету Українців Канади, господаря Другого СКВУ, д-р Петро Кондра.

Наради того першого дня Конґресу продовжувалися згідно з програмою: прийняттям правильника нарад, вибором конґресових комісій, звітами трьох дотеперішніх президентів Секретаріяту СКВУ та дебатами над звітами.

Звіт із цих та дальших нарад, як і опис багатьох імпрез, які відбулися з нагоди та в рямках Другого СКВУ буде поданий в дальших числах „Свободи".

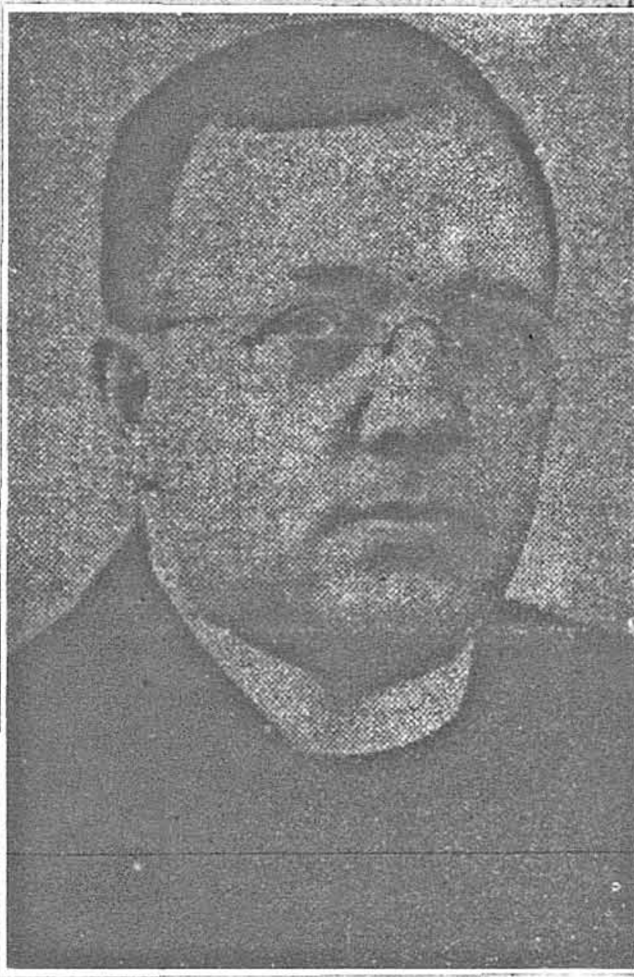
У Конґресі взяли участь — згідно із звідомленням Верифікаційної комісії — 1,012 зареєстрованих осіб, з того 429 умандатованих делеґатів, 531 гостей, 42 представники студентства та 10 кореспондентів української преси. Загальне зацікавлення Конґресом було максимальне, про що свідчить факт, що навіть на останній пленарній сесії в неділю, 4-го листопада біля півночі, на якій обрано новий Секретаріят СКВУ, було приявних 700 осіб.

Як уже коротко згадано, найтруднішою справою Конґресу бус склад нового Секретаріяту. Коли ж остаточно цей Секретаріят обрано, приявні спонтанно — дехто із сльозами в очах — відспівали молитву: „Боже, нам єдність подай"! Кінцеве слово сказав ще новообраний президент о. митрат д-р Василь Кушнір, заповідаючи відвідини всіх українських поселень, і співом гимну: „Ще не вмерла Україна" закінчено цей Другий Світовий Конґрес Вільних Українців точно о год. 10:50 ночі в неділю, 4-го листопада 1973 р.

ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО „СВОБОДИ"

З уваги на День Виборів у вівторок, 6-го листопада, це число „Свободи" друкується в понеділок, 5 листопада, але з датою середи, 7-го листопада. Чергове число „Свободи" з дальшими повідомленнями про перебіг та рішення Другого Світового Конґресу Вільних Українців у Торонті з кінцем минулого тижня, друкуватиметься в середу з датою четверга, 8-го листопада.

ПРЕЗИДЕНТ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

о. митрат д-р Василь Кушнір

ІЗ ЗВЕРНЕННЯ ДРУГОГО СКВУ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Другий Світовий Конґрес Вільних Українців в Торонті окремо схвалив Звернення до Українського Народу, точний текст якого ще має бути устійнений. У зверненні м. ін. сказано:

Другий Світовий Конґрес Вільних Українців, застановляючись над важким станом, в якому перебуває поневолена большевицькою Москвою українська нація, схиляє голови перед національними силами, які обороняючи національну ідею, чинять спротив московському великодержавству в його політиці ліквідації націй. З глибоким признанням Другий Світовий Конґрес Вільних Українців відзначає велику діяльність культурних діячів нашої Батьківщини-України, які, оминають опартійнені шабльони т. зв. соцреалізму, шукають власних творчих виявів національного духа в усіх галузях культури, протиставляться політиці обмосковлення. Конґрес з радістю і гордістю підкреслює, що, як не переслідують творчі сили в Україні, окупантові не вдасться перервати національно-культурної творчости, вона й під тиском великодержавности живе і розвивається. Це, як і значні науково-технічні осяги підневільних українських наукових сил, та й значні національно-культурні здобутки українців у вільному світі свідчить про велику вітальну силу нації. Який же могутній вклад дасть українська нація в світову скарбницю людства, коли визбудеться неволі большевицького єдинодержав'я і здобуде свободу.

Важкий стан української науки і національної культури на Батьківщині кладе на українську спільноту в вільному світі великий обов'язок: зміцнити і посилити оборону української культури і посиленою працею українських культурних діячів у вільному світі залікувати рани, завдані великодержавами большевизмом. Учасники Другого Світового Конґресу Вільних Українців прирікають посилити працю серед народів вільного світу та урядів країн нашого поселення в обороні переслідуваних культурно-національних діячів України.

Занепокоєні тим, що в час загостреного курсу великодержавної політики ЦК імперської партії КПСС, скерованої на знищення української і інших поневолених Москвою націй, уряди Західньої Европи й ЗСА лишаються байдужими до злодіянь московського імперіялізму перед людством. Учасники Конґресу апелюють до сумління тих, кому дорога свобода, — стати в обороні національних і людських прав України і всіх поневолених Москвою націй. Пасивна постава не є шляхом до миру в світі. Мир у світі невід'ємний від свободи поневолених Москвою націй.

Цю істину усвідомлюють щораз то ширші кола свободолюбних політичних і культурних діячів у поодиноких

(Закінчення на стор. 3-ій)

НОВООБРАНИЙ СЕКРЕТАРІЯТ СКВУ

Другий Світовий Конґрес Вільних Українців, що відбувся в Торонті в Канаді в днях від 1-го до 4-го листопада 1973, обрав новий Секретаріят СКВУ в такому складі:

ПРЕЗИДІЯ:

ПРЕЗИДЕНТ: О. МИТРАТ Д-Р ВАСИЛЬ КУШНІР (Канада);

Заступники президента: (Микола Плавюк (Канада), Василь Кирилюк (Канада), Йосип Лисогір (ЗСА), Антін Мельник (Німеччина), Микола Цюрак (Австралія), Василь Косюк (Арґентина), Микола Гец (Бразилія) та Стефанія Савчук (СФУЖО);

Генеральний секретар: Юрій Шимко (Канада);

Скарбник: д-р Франко Мартинюк (Канада);

ЧЛЕНИ СЕКРЕТАРІЯТУ:

1. Представники Церков: Митрополит Владика Максим Германюк (Українська Католицька Церква), Митрополит Владика Мстислав Скрипник і о. архипресвітер д-р С. В. Савчук (Об'єднана Українська Православна Церква у Вільному Світі), пастор д-р Лев Жабко-Потапович (Українське Євангельсько-Баптистське Об'єднання);

2. Представники країн: д-р Юрій Даревич (Канада і входить в склад Президії Секретаріяту), Ігнат Білинський, д-р Богдан Гнатюк, д-р Матвій Стахів і проф. Іван Вовчук (усі ЗСА), д-р Святомир Фостун (Англія), Омелян Коваль (Бельгія), інж. Осип Мельникович (Франція), Михайло Брик-Девятинський (Голляндія), Володимир Котульський (Арґентина), інж. Олександер Чечко (Бразилія) і Зенон Ростек (Австралія).

3. Представники світових централь: Ірина Павликовська (СФУЖО), Андрій Чорнодольський (ЦеСУС), Юрій Веретельник (ЦеСУС), д-р Едвард Жарський (СКВОР), о. Тимофіль Міненко (СКВОР), Теодозій Буйняк (СУМ), д-р Юрій Криволап (ОДУМ), Богдан Футала (ТУСМ), д-р Роман Малащук (Світовий Визвольний Фронт), д-р Степан Ворох (Т-во Українських Лікарів Північної Америки), д-р Іван Марченко (СВУ), д-р Петро Стерчо (НТШ) і д-р Мирослав Малецький (Братства Дивізійників).

Інші світові надбудови українських організацій можуть додатково зголосити своїх представників до Секретаріяту СКВУ.

ЗВЕРНЕННЯ ДРУГОГО СКВУ ДО УКРАЇНЦІВ ПОЗА УКРАЇНОЮ СУЩИХ

Українці й українки за кордонами України!

Шість років проминуло від часу, коли на першому українському світовому здвизі в Ню Йорку, ЗСА, покладено основи під загальноукраїнську громадську установу в розсіянні — Світовий Конґрес Вільних Українців — та покликано до життя його Секретаріят. З нагоди Другого Світового Конґресу Вільних Українців, ми, зібрані на цьому Конґресі представники українських Церков та всього організованого українського громадського життя в усіх країнах нашого поселення, хочемо подати Вам оцінку дотеперішньої праці Секретаріяту СКВУ та сказати про пляни на майбутнє, враховуючи досвід минулого та актуальні потреби наших поселень у світі.

За минулих шість років багато дечого нового сталося в нашому збірному житті. Ми мали осяги і мали невдачі, багато провідних діячів відійшли від нас у вічність, а в нашу працю включилися представники молодшого покоління. В деяких країнах, як наприклад у Канаді, значно піднялася питома вага нашого поселення, яке має там широкі можливості всебічного розвитку. Багато наших зусиль ми відвели на те, щоб допомогти нашим Братам і Сестрам в Україні, які в умовах щораз-то зростаючого терору ставлять геройчний спротив насильній русифікації, окупаційній експлуатації та змагаються за привернення основних людських і національних прав українському народові.

Початки діяльности Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців не були легкі. Треба було праці нового й вищого типу, яка за своїм засягом повинна була охоплювати всі наші поселення в країнах вільного світу, спроваджувати до спільного знаменника різні організаційні системи, різні потреби та вимоги, зумовлені різницями в побуті, життєвому стилі та політичній дійсності. Перший Світовий Конґрес Вільних Українців не міг накреслити повного пляну такої праці, ні дати вичерпні вказівки, а Секретаріят, починаючи свою працю, не міг користуватися досвідом минулого. Кожний почин, кожний проєкт мусів бути випробуваний на практиці в щоденному житті, і тому щойно сьогодні ми можемо відповідно оцінити й визначити, котрі з плянів та проєктів себе виправдали, а котрі треба буде залишити.

Немає сумніву в тому, що перший Секретаріят СКВУ накреслив для себе широкий плян праці. Тільки перелік

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ КРИЗА У ЗВ'ЯЗКУ З МАГНЕТОФОННИМИ ЗАПИСАМИ

Вашингтон. — У неділю, 4-го листопада, республіканський сенатор Едвард Брук із Массачузетс публічно закликав президента Ніксона зрезиґнувати із свого посту „для добра країни". Журнал „Тайм" у редакційній статті (першій за 50 років свого існування) та кілька американських газет, наприклад, „Ню Йорк Таймс", „Детройт Ньюз", „Денвер Пост" і „Атланта Джорнал" також звернулися до президента Ніксона з таким закликом. Опитування, переведене Інститутом Галлупа виявило, що тільки 27 відсотків із запитаних американців думають, що президент Ніксон задовільно виконує свої обов'язки.

Ці вияви недовір'я до президента Ніксона до великої міри зв'язані із так званими Вотерґейтськими магнетофонними записами. Криза стала особливо серйозною, коли минулого тижня Білий Дім повідомив, що 2 магнетофонні записи, які Президент погодився передати федеральному судді Джонові Сіріці, „ніколи не існували", тобто, що дві розмови президента Ніксона із своїми дорадниками не були записані на магнетофонну стрічку. Речники Білого Дому заявили, що телефонічна розмова Президента із колишнім генеральним прокуратором Джоном Мічелом, яка відбулася три дні після влому до головної квартири Демократичної партії, не була записана на магнетофонну стрічку, бо президент Ніксон вживав телефон, який не був включений до системи, яка автоматично записувала телефонічні розмови. Щодо розмови президента Ніксона із своїм колишнім правним дорадником Джоном Діном, то речник Білого Дому сказав, що 15-го квітня 1972-го року, тобто в день цієї розмови, виникли деякі технічні труднощі з магнетофонним апаратом і тому ця розмова не була записана.

Повідомлення Білого Дому, що ці два магнетофонні записи „не існують" викликало в багатьох людей обурення. Деякі твердили, що Білий Дім не хоче передати ці записи, бо вони доказали б причетність Президента до спроб затаїти Вотерґейтську аферу. Інші заявляли, що Білий Дім вже кілька місяців тому повинен був повідомити, що ці дві розмови не були записані на магнетофонну стрічку. Речники Білого Дому натомість твердили, що Президент і члени персоналу Білого Дому не знали, що ці записи не існують, бо ніхто досі їх не переслухував. Справа цих двох записів поглибила кризу, яка існує вже кілька місяців. Власне тому сен. Едвард Брук закликав президента Ніксона зрезиґнувати. Виступаючи на телевізійній програмі „Ішюс енд Енсерс", сенатор Брук сказав, що він не думає, що президент Ніксон хоче пошкодити країні, але, що Президент втратив довір'я населення й не може ефективно кермувати державою. Сен. Брук сказав, що Президент повинен зрезиґнувати „для добра країни", хоч існують всі можливості, що він не поповнив ніякого злочину.

Подібно висловився журнал „Тайм" у своїй передовій, заявляючи, що розгляд можливостей формального обвинувачення Президента Палатою Репрезентантів, а опісля „суд" перед Сенатом тривали б кілька місяців,

(Закінчення на стор. 3-ій)

У 80-РІЧЧЯ „СВОБОДИ"

ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ УНС 1973 РОКУ

ДО КІНЦЯ ВЕРЕСНЯ ПРИЄДНАНО	2,956
ВПРОДОВЖ ЖОВТНЯ ПРИЄДНАНО	402
ДО КІНЦЯ ЖОВТНЯ НОВИХ ЧЛЕНІВ	3,358

Впродовж жовтня надіслали до Головної Канцелярії по 3 і більше аплікацій нових членів наступні організатори і секретарі Відділів:

Іван Одежинський (В.45, 153, 216 і 375) — 30 аплікацій нових членів, Богдан Зорич (В.432) — 16, Карло Кобіто (В.121) — 10, мґр Іван Геврик (В.445) — 10, Омелян Твардовський (В.214) — 8, Василь Колінко (В.45) — 6, Іван Петрунцьо (В.78) — 6, Андрій Кушнір (В.83) — 6, Ярослав Щербак (В.352) — 6, Дмитро Попадинець В. 434) — 6, Квітка Стецюк (В.25) — 5, Микола Пришляк (В.45) — 5, Володимир Квас (В.88) — 5, Дарія Оріховська (В.353) — 5, Андрій Вовк (В.6) — 4, Михайло Хомин (В.32) — 4, Роман Татарський (В.94) — 4, Михайло Дединишин (В.155) — 4, д-р Атанас Слюсарчук (В.174) — 4, Василь Колодій (В.191) — 4, Петро Сильчак (В.257) — 4, Стефан Іваницький (В.276) — 4, Михайло Білик (В.323) — 4, Семен Лупацій (В.339) — 4, Іван Данківський (В.375) — 4, Михаїл Семків (В.379) — 4, Роман Припхан (В.399) — 4, Данило Пиц (В.458) — 4, Осип Касюхнич (В.468) — 4; по 3 нові члени приєднали: Павло Шевчук (В.13), Гелен Олек (В.22), Ольга Маліщак (В.29), Анна Гарас (В.47), Михайло Ольшанський (В.51), Михайло Савків (В.57), Йосип Сидор (В.90), Андрій Іванюк (В.106), Іван Гуцайлюк (В.147), Андрій Джула (В.161), Галина Гаврилюк (В.170), Богдан Дейчаківський (В.233), Михайло Кігічак (В.240), Іван Бабяк (В.324), Григорій Кісіль (В.336), мґр Іван Гаврилюк (В.360), Йосиф Ярема (В.372), Василь Шаран (В.407), інж. Ілько Цибрівський (В.417) і Дарія Манило (В.474).

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Прискорювач інтеграції"

На шляху т. зв. комплексної, або інакше суцільної інтеграції країн, які належать до Ради Европейської Взаємодопомоги (РЕВ), яка є совєтською противагою Европейського Спільного Ринку, дуже важливу ролю відіграють фінансово - кредитові влаштування. Не дивниця, що такого роду влаштування голова правління Державного банку СССР М. Свєшніков назвав „прискорювачем інтеграції". На сучасному етапі в системі РЕВ діють такі установи, як Міжнародний банк економічного співробітництва (МБЕС) та Міжнародний інвестиційний банк (МІБ). На базі цих двох банків побудована міжнародна валютно-фінансова система країн совєтського бльоку, яка виконує важливу функцію у розширенні та посиленні економічних зв'язків, розвитку міжнародного розподілу праці і соціялістичної інтеграції СССР і його сателітів.

Як інформує М. Свєшніков, в оперті на ці банки введено нову багатосторонню систему розрахунків у переказних рублях через МБЕС, якою замінено дотеперішню двосторонню систему клірінґових розрахунків. „Головним інструментом соціялістичної валютної системи стала міжнародна колективна валюта — переказний рубель з встановленим твердим золотим змістом — 0,987412 грамів золота. Офіційний курс переказного рубля відповідає його покупній силі на ринку країн — членів РЕВ. Стійкість валютної системи забезпечується пляномірним розвитком соціялістичної економіки і постійним ростом товарообороту". Треба відзначити, що йдеться тут про товарооборот у більшості між країнами совєтського бльоку, що виносить понад 60 відс. всього об'єму зовнішньої торгівлі країн цього бльоку.

Міжнародний банк економічного співробітництва (МБЕС) рахується тепер одним з найбільших банків світу. За останніх десять років об'єм розрахунків країн-членів банку досягнув суми 325 мільярдів переказних рублів, а загальний об'єм кредитів в переказних рублях — 22 мільярди. Про ріст банкових операцій засвідчують дані про розрахунки. Коли в 1964 році розрахунки з титулу взаємного товарообороту досягнули суми 22,9 мільярда переказних рублів, то в цьому році ця сума за прелімінарними підчисленнями подвоїться і досягне висоти 47,6 мільярда переказних рублів.

Окрему ролю на відтинку комплексної інтеґрації країн совєтського бльоку відіграє Міжнародний Інвестиційний банк (МІБ), заснований в 1970 році. Завдання цього банку забезпечувати кредитами на будівництво нових та реконструкцію і поширення існуючих підприємств. Під сучасну пору керівництва цих банків опрацьовують поліпшення усієї фінансово - кредит системи бльоку, щоб у ще більшій мірі сприяти інтеґраційному процесові. Враховуючи нову політику „мирного співіснування", ці два банки встановили ділові контакти з банками капіталістичних держав. Міжнародний банк економічного співробітництва є у ділових відношеннях з понад 300 банками світу.

Совєти завжди говорили і малювали доляр, як символ „поневолення американськими капіталістами". Свій рубель поневолювання вони називають „прискорювачем інтеграції".

Чілійський уряд перебрав контролю над американською католицькою школою

Чілійський військовий уряд перебрав контролю над Коледжом св. Юрія, який протягом останніх 30 років був провадженний американськими священиками та монахинями із Конґреґації Святого Хреста. Перебираючи контролю над цією школою, яка знаходиться на передмістю Сантіяґо, військові чинники заявили, що школа „просякла марксизмом". Хоч школа св. Юрія називається „коледжом", то, справді це школа з початковою та середньою програмою навчання. Американські священики та монахині заперечили твердження хунти. Конґреґація Святого Хреста провадить кількома школами в ЗСА, між ними університетом Нотр Дам у Савт Бенд, Індіяна.

ЯПОНСЬКА АРМІЯ

(СТ). — „Японська армія нелеґальна!". — Такої образи зазнала японська невеличка армія, знана під назвою „самооборонна сила", від свого власного громадянина. Провінціяльний суддя північного острова Гокаідо, Шіґео Фукушіма з окружного суду в Сапоро, проголосив рішення, що японська армія протиконституційна і навіть не має права існувати. Одначе, мало хто вірить, щоб японська армія перестала існувати якраз через те, що згаданий суддя заявив таке. Радше вірять, що набагато більше консервативний найвищий суд уневажнить рішення судді Фукушіми та підтримає урядовий погляд, що Японія має право боронитися.

Суддя Фукушіма, що належить до ліберальної фракції судівництва, видав такий присуд у вересні ц. р. з того приводу, що селяни старалися недопустити, щоб уряд забрав сімдесят акрів їхньої землі для збудування ракетної бази. Цитуючи з конституції клявзулю про „неіснування війни", Фукушіма проголосив рішення, що уряд не має права мати армію. На папері тяжко оспорювати логічність рішення судді Фукушіми. В конституції з 1947-го року, схваленій під натиском ЗСА, сказано: „Японський нарід назавжди зрікається війни як суверенного права держави, і погроз або користування армією, як засобів для ведення міжнародних переговорів. Щоб забезпечити ці вимоги, сухопутні, морські й повітряні війська, як теж інші воєнні засоби, ніколи не будуть настановлені. Право держави до ведення війни ніколи не буде признане".

Клявзулю проти війни влучив до конституції штаб генерала Мек Артура, який був високим комісарем Японії майже за ввесь час окупації. Було це зроблено головно тому, щоб заспокоїти Конґрес ЗСА й публіку, яка все ще пам'ятала Перл Гарбор, як також довгу війну з Японією. В 1950 році, як вибухла війна з Кореєю, Мек Артур пояснив інакше свій власний твір і видав постанову, що Японія має право мати військо для своєї власної оборони. Японська армія була створена завдяки цій постанові. Хоч японський парлямент згодився на те, щоб Японія для своєї власної оборони мала 266.519 вояків, то під зброєю є їх менше. Японія не мала закону про набір рекрутів від часу закінчення війни. Генерали мусять вербувати рекрутів. В квітні ц. р. газета „Йоміюрі" повідомляла, що армія мала на 24,000 жовнірів менше із своєї дозволеної квоти 179,000. Коли фльота, якої найбільший нищильник має 4,700 тонн, переводила перегляд у вересні ц. р., директор аґенції самооборони Саданорі Яманака, назвав це „парадою іграшок".

Військо самооборони призначене головно для здержання атаки на Японію заки ЗСА зможуть прийти їй на допомогу на основі постанов американсько - японської умови про забезпеку. Японія не має ядерної зброї і залишається під охороною американської ядерної зброї, так само, як західньоевропейські держави.

Суддя Фукушіма, мужчина великого росту, що любить лещатарство і волейбол, сміється із обвинувачень службовців Аґенції Самооборони, що його рішення є еґоїстичне. „Коли уряд порушує закони й конституцію, ми маємо обов'язок домагатися, щоб він завернув назад на законну дорогу", — заявив він, додаючи: „Коли закони й конституція не відповідають існуючим умовинам, вони повинні бути розглянені. Таке рішення повинен робити нарід".

Факт, що уряд мусітиме присвятити багато часу і грошей для судової процедури, щоб доказати, що армія має право існувати, доказує, що вона не втішається сьогодні надто великою пошаною. Перед війною армія настановляла і валила кабінети скільки хотіла, а парлямент не мав права визначувати їй бюджету. Критики, що критикували армію, були щасливі, якщо вони лише втратили посаду. Часи змінилися.

Створено Фонд ім. В. Доброліжа

Едмонтон. (Я. С.) — Під час похорону бл. п. Вадима Доброліжа, відомого українського мистця в Канаді, ініціятивний комітет, до якого входять Валентина Доброліж, о. Михайло Хом'як, Я. Славутич, С. Скрипник, В. Кравець, Б. Фербей, П. Лукша, Ю. Маївський, С. Яременко, П. Саварин і П. Шевчук, створив „Фонд ім. Вадима Доброліжа". Збірка грошей дала 1,354 дол., які покладено в банк на окреме конто. Петро і Стефанія Паущі пожертвували 100 дол., по 50 дол. дали Борис Фербей і д-р А. Едвардс, Пласт в Едмонтоні пожертвував 35 дол. Решта, 150 осіб, склали по 25, 10 і 5 дол. Відсотки з цього капітального фонди будуть уживатися на стипендії студентам і науковцям, що вивчатимуть українське мистецтво, будуть улаштовувати виставки чи популяризуватимуть його в будь-якій формі. Першу стипендію заплановано на наступний рік. Комітет, який очолив Василь Кравець, звертається до українського громадянства Канади та Америки надсилати свої пожертви, з написом Wadym Dobrolige Memorial Fund на адресу: W. Kravetz, 14623 - 91 Avenue, Edmonton, Alta, Canada.

Іван Струк

ШЛЯХИ ІНФОРМУВАННЯ ПРО УКРАЇНУ

Нація, яка хоче, щоб світ пізнав її, мусить дати про себе знати. Сьогодні, при високій техніці і цивілізації, це питання дуже легко розв'язати, бо маємо пресу, радіо і телевізію. Крім цього, для тієї самої цілі служать книжки, журнали і мистецькі твори.

Недавно французький журналіст Дейвід Флойд написав статтю: „Україна — забута нація'", а Андрей Сахаров сказав, що світ говорить тільки про жидів, а про поневолення націй Москвою не згадує.

Як дотепер, для інформування чужинців про Україну ми уживаємо англомовну сконденсовану енциклопедію, яку видав УНСоюз, та історіографічні праці, яких, на жаль, немає багато. Часом даємо знати про Україну на світових конґресах істориків. Позатим уряджуємо демонстрації в справі заарештованих наших інтелектуалістів і про голод в Україні. Але це явище скоропроминаюче, а телевізія і преса американська не присвячує великої ваги до цих демонстрацій.

Дотеперішнім інформуванням чужинців про Україну ми не тільки не пробили муру упертої мовчанки і легковаження України світом, але ми навіть не надщербили його. Тому нічого дивного, що „Свобода" у своїй передовиці зовсім слушно звертається до читачів і закликає їх про нові шляхи інформування чужинців про Україну.

Способів для цієї цілі є багато і зреалізувати їх можна. Наведу хоч декілька з них у скороченні. Передовсім ми мусимо подбати про більшу кількість історіографічних праць. Це одна з найбільш кардинальних вимог нинішнього часу. Маємо історичні секції при наших наукових інституціях, Асоціяцію професорів, Т-во українських істориків і Т-ва студентів. Чи не могли б вони організувати доповіді на тему історії України для американських студентів по університетах, по американських бібліотеках і молодечих організаціях? Живе слово більше промовить до слухачів, чим сама книжка.

Не знаю скільки є українських радіопрограм в Америці і поза нею. Їх напевно мусить бути багато. Коли б так кожна з них дала хоч п'ятихвилинну інформацію про Україну в англійській чи іншій мові раз у тиждень, вони могли б виконати дуже велику національну і патріотичну працю для української справи.

Тому кілька років знаний патріот і суспільний діяч інж. О. М. Тишовницький видав наліпки на листи в англійській мові на тему відношення Москви до України. Оскільки мені здається, одинокий ТУСМ зрозумів, що вони мають велике значення пропаґандивне, бо він заохочував наше громадянство і студентів до набуття їх. Зміст цих наліпок цікавий, тому декілька з тих наліпок подам в довільному перекладі на українську мову: 1. Україна є одним з основоположників Об'єднаних Націй, яку Росія гнобить і трактує її як свою колонію. 2. Росія є останньою колоніяльною імперією, яка поневолює 45 мільйонів українців, а Об'єднані Нації спокійно приглядаються цьому. 3. В Україні Росіяни русифікують школи, палять бібліотеки, ув'язнюють невинних інтелектуалістів і священиків.

Кожна з тих наліпок з-осібна, це якби квінтесенція книжки, яка представляє теперішній стан в Україні під окупацією Московії.

Недавно інж. Тишовницький приготовив також взір печатки з написом в англійській мові: „Гюмен райтс фор Юкрейне" до прибивання її на листах. Мені здається, що кожна організація в Америці, Канаді й інших країнах нашого поселення, як рівнож кожний свідомий українець, повинні приготовити собі таку чи подібну печатку і прибивати її на листах. В Америці і поза нею є багато суспільних, політичних, молодечих і студентських організацій. Вони, взявши їх разом, тисячами і десятками тисяч листів висилають в організаційних, комерційних і в приватних справах до чужинців чи до своїх людей. Коли взяти під увагу і приватні особи, то напевно листів з цією печаткою можна б висилати сотками тисяч в одному році.

Зміст цих наліпок і печатки освідомлюватиме світ, що Україна є членом ОН, окремою нацією і політично - географічною одиницею, яку Москва поневолює, нищить економічно, фізично і духово.

Печатки і наліпки це новий, добрий і дешевий спосіб інформування чужинців про Україну. Добра воля і масові листи з тими знаками можуть зробити величезну роботу для української справи.

НЕМА З'ЄДНАННЯ КОРЕЇ

Сеул. — Президент комуністичної Північної Кореї Кім Іль Сунґ закинув лідерам Південної Кореї, що вони знехтували й зламали минулорічне договорення конечність покращування відносин між двома частинами Кореї, з остаточною ціллю на оці „мирного" з'єднання тієї країни. Комуністичний корейський лідер звернувся з закликом до південних корейців повстати проти свого „диктаторського" президента Парка Чунґа Гі. Корейські комуністи є проти членства в Об'єднаних Націях обох частин Кореї, бо, мовляв, це перечить єдності тієї країни.

В. Чапленко

ЩЕ ПРО „ЗАПОРОЖЦЯ ЗА ДУНАЄМ"

1973 рік — ювілейний рік для творця цієї першої української опери С. Гулака-Артемовського: на цей рік припало 100-річчя з дня його смерти (він помер 17 квітня 1873 р.). Тим то можна було сподіватися, що в цьому році про нього як першого українського національно свідомого композитора та про його найкращий твір „Запорожець за Дунаєм" (а в його спадщині є ще й інші твори) наша вільна преса подасть для своїх читачів більше інформацій, ніж це насправді зроблено. Адже, скільки мені було відомо під час писання цієї статті, за десять місяців цього року появилася тільки справді ювілейна стаття — стаття В. Онуфрієнка „Сторіччя варте згадки", надрукована в далекій Австралії, в газ. „Вільна думка", з 20 травня ц. р. і передрукована в канадській газ. „Новий шлях", з 29 вересня ц. р., звідки я її й знаю. Моя стаття „Про „Запорожця за Дунаєм", надрукована в „Свободі", ч. 192, з 28 вересня ц. р., була більше рецензією на виставу цієї опери в Ірвінґтоні, аніж ювілейною статтею (я ж навіть не згадав про ювілей композитора, а тільки подав деякі інформації з історії самої опери). А що в цій статті я зазначив, що, як нефахівець у музиці, я не міг поцінувати фахово цього твору, то можна було сподіватися, що наші музикознавці доповнять мої інформації фаховою аналізою його. На жаль, замість того у „Свободі" ж таки з 17 жовтня ц. р. з'явився „голос читача" Ол. Неділька з Ню Йорку під тим самим заголовком, що був і над моєю рецензією. Хоч цей „читач", як це видно з його автоінформацій, і причетний до музичного світу, ба й сам свого часу виступав у цій опері, але про музичний характер „Запорожця за Дунаєм" сказав лише те, що цей твір має, мовляв, „фолкльорну вартість" та „висловлений у милозвучній, сантиментальній музичній формі". Щодо цього поцінування, то навіть я, нефахівець, не можу визнати, що воно добре. Сказати про цей виразний твір фахівця - композитора, що він має „фолкльорну вартість" — це значить сказати нонсенс. Правда, і В. Онуфрієнко написав, що ця опера „заснована на українській народній пісенності", але він при цьому додав, що „Запорожець за Дунаєм" був першим твором, у якому народні пісні й народні танки стали не цитатами", а безпосередніми частинами твору, обробленими автором і зітканими в велике полотно". Але й це, на мою думку, перебільшення елементу „народної пісенности" в цьому творі. У тому лібретті, що мені пощастило дістати для написання цієї статті, я знайшов згадку тільки про дві народні пісні, з яких одну, ту або ту, могла співати в першій дії Одарка, а всі арії та дуети, як також і хорові співи, — це нові віршовані тексти. Хто їх написав, мені невідомо, але Онуфрієнко інформує (на жаль, без подання джерел), що в створенні цього лібретта брав участь М. Костомаров, а Костомаров був поет. Міг писати віршами й сам композитор. Міг брати участь у цій роботі і тодішній отаман Чорноморських козаків, переселених на Кубань, Яків Кухаренко, теж український поет, а на думку П. Зайцева, подану в дописі І. Савича „Відгомін Шевченкової Січі", надрукованому в філядельфійській газ. „Америка" (на жаль, у надісланому мені уривку з цього допису немає дати того числа газети) саме цей останній (Кухаренко б то) дав і тему цієї опери, бож йому (це вже я кажу) козацькі події були найближчі, та й сам він написав текст для оперети „Чорноморський побит", що її пізніше музично оформив М. Лисенко. Про ініціятиву Я. Кухаренка може свідчити й те, що Андрій — „чорноморець", а не звичайний парубок з України.

Але зате Шевченкової участи у творенні цих віршованих текстів я — всупереч здогадові того ж таки П. Зайцева — не можу пропускати: ці тексти досить незграбні з технічного боку, майже заспіль з найгіршим дієслівним римуванням, і їх могли написати такі неталановиті поети, як М. Костомаров та Я. Кухаренко. У своїй копії лібретта я не маю зовсім тексту арії турецького султана, але мені достеменно відомо, що вона спочатку була написана російською мовою. Пригадую навіть перший її рядок: „Средь злачних нів і пажитей зельоних" (я її чув з уст одного українця на Північному Кавказі). Очевидячки, укладачі лібретта були тієї думки, що цареві, хай він буде й турецький, не личить співати „мужицькою мовою". Пізніше цю арію хтось переклав на українську мову. Прикрашує оті незграбні вірші приємна (для мене — на слух) музика, що її О. Неділько назвав „милозвучною, сантиментальною". Щодо слова „милозвучна", то це, мабуть, нефаховий вислів, який характеру музики не визначає, а слово „сантиментальна" не відповідає характерові твору, бо він переважно комічний, це ж музична комедія, з елементами безперечного українського патріотизму. Я також чув думку (не знаю, чи вона обґрунтована), що на цій „милозвучній" музиці помітно вплив італійського оперового співу, і це можливе, якщо взяти на увагу те, що С. Гулак-Артемовський учився співати в Італії.

Але можу відзначити один цікавий факт, що свідчить про перехід цих співів. співів із „Запорожця за Дунаєм" у фолкльор. Мені було, може, сім чи вісім років, як я чув у нашій селянській хаті, як неписьменні гості-селяни співали.. дует Одарки й Івана, а перед у цьому вела моя, теж неписьменна але співуча бабуся Палажка. Вона співала: „Де ти, де

(Закінчення на стор. 6-ій)

Д-р Юліян Мовчан

НА ЛІКАРСЬКОМУ З'ЇЗДІ

(Зустрічі й спостереження)

Кожного разу, відвідуючи „Союзівку", знаходжу в ній чимало чогось нового й оригінального. Так було і в ці чудові жовто - золотисті дні 13 і 14--го жовтня, коли я зі своїм колегою д-ром Мирославом Орловським прибув на подвійне ювілейне лікарське свято — 20-ти річчя нюйоркського Відділу Українського Лікарського Товариства Північної Америки та 30-ти річчя незабутнього й славного лікарського випуску при Львівському Медичному інституті 1943 року. Славному й незабутньому тому, що не зважаючи на німецьку окупацію, то був випуск тієї наукової інституції, яка, мабуть, вперше в історії була під дійсним українським науково-адміністративним проводом.

Ввійшовши до розкішної балевої залі павільйону „Веселки", де відбулася зустріч, ліворуч на сцені бачу майстерно виконаний контурний малюнок добре відомих нам осіб: редактора „Свободи", значно меншу фігуру невтомного директора „Союзівки".

Запитую частого відвідувача „Союзівки", нашого популярного фейлетоніста Івана Керницького (Ікера) — що означають ті фігури?

— Не знаєш? Ну, то ти, видно, не є тут дуже частим гостем, — каже Ікер. — Фігура Драгана символізує 80-річчя „Свободи", а фігура Кваса — 20-річчя „Союзівки", ювілей яких припадає на цей рік.

Від Ікера довідуюся цікаві речі про його колишніх численних приятелів та колеґ по перу — письменників і поетів, починаючи від Юри Шкрумеляка та Богдана Антоновича, і кінчаючи Юрієм Яновським, Вол. Сосюрою Максимом Рильським, Мих. Стельмахом і багатьма іншими, яких він знав особисто. Цікавий „епізод" він розповів про нашого найвидатнішого неоклясика Максима Тадейовича Рильського (помер пару років тому).

— Завітавши якось до Львова після „визволення" Західньої України, — каже Ікер,— Рильський від одного з наших колеґ довідався, що в літературно - мистецькому клюбі хтось увечорі мав „зафундувати" горілку. При тому, той „хтось", мабуть жартома сказав, що „хоч горілка буде, та, на жаль, не буде чим її закушувати" (виразний натяк на совєтські „гаразди"). І що ж ти думаєш? Прибувши увечорі до клюбу, практичний Максим Тадейович (який, до речі, мав „слабість" до горілочки) відчинив свій засмальцьований портфель і показав нам замотаний у якусь газету пакунок з оселедцями. Ми всі голосно зареготали...

На цей раз Ів. Керницький прибув до „Союзівки" не просто, як звичайний гість чи відвідувач, а як „розвеселювач лікарів" під час їхньої дводенної зустрічі. І треба сказати, що в цьому „ділі" він мав не поганий успіх. Знаючи його, як письменника, який „куди краще пише ніж читає те, що пише", на цей раз, на мою думку, він щодо читання набагато поправився.

Хоч московський окупант намагається за всяку ціну приховати від народу немилих йому письменників, яких він окреслює загальною назвою „буржуазні націоналісти", проте щодо Ікера, то, видно, він вже безсилий це зробити. Бо хоч його твори не видаються на батьківщині, проте, як довідуємося з достовірних джерел, бодай у бібліографічних нотатках згадується його ім'я (як відомо, Керницький ще перед війною був видав пару збірок своїх літературних творів). У значній мірі це можна пояснити активною літературною діяльністю письменника на еміґрації, про що добре знає окупант і того він не в силі затаїти перед народом.

Хто більш-менш реґулярно відвідує збори українських лікарів, той не може непомітити характерного явища: за кожним разом всі більше „приходять до голосу" нові і молоді наші колеґи, яких все більше можна бачити і на зборах товариства, і в провідних органах медичних організацій. Та ж у п'ятидесятих роках, здається, не було жадних зборів УЛТ (зокрема, нюйоркського метрополітального Відділу), на якому б головними доповідачами не були такі широковідомі серед української спільноти особи, як д-р Роман Осінчук, Ярослав Воєвідка, Л. Зарицький, Яр. Макарушка, Б. Олесницький та багато інших лікарів „старшої „ґенерації". Особливо це стосується нашого високодостойного Романа Осінчука. Українське Лікарське Товариство і д-р Р. Осінчук — це були „поняття", про які не можна було говорити окремо. Точніше, говорячи про УЛТ, треба було конче говорити і про його творця та організатора д-ра Романа Осінчука. І це було зрозумілим: будучи одним з найактивніших діячів української здоровоохорони в Україні, а також головним асистентом славного д-ра Маріяна Панчишина і одночасно директором клініки внутрішніх недуг у Львові), Осінчук, опинився на еміґрації, зразу ж, як того і можна було сподіватися, зайняв керівне становище також серед українських лікарів в Америці. Всебічно обдарований та володіючи невичерпною енерґією, він спромігся впродовж дуже короткого часу нострифікувати свій лікарський диплом і тому вже в 1948 році ми бачимо його лікарський „офіс" при 7-ій вулиці (Схід) в Ню Йорку — центрі українського „ґетто" в Ню Йорку. З того часу його „офіс" перетворився на неофіційне „інформаційне бюро" в справі можливостей праці для численної кількости наших новоприбулих лікарів.

Одночасно з успішним полагодженням своїх особистих справ д-р Осінчук не переставав турбуватися також про громадські обов'язки. Тому, завдяки своїм непересічним організаторським та ораторським здібностям, він стає організатором і „душею" Українського Лікарського Товариства, як також творцем та редактором єдиного в світі дійсно українського медичного журналу „Лікарський Вісник".

І ось, на цій лікарській зустрічі, ми вже не бачимо в її проводі ні д-ра Осінчука, ні д-раа Воєвідку, ні будь-кого іншого з наших старших колеґ. Натомість, у головних чи провідних ролях виступають їхні колишні учні з Львівського Медичного Інституту — д-р Маркіян Миґоцький (він-же теперішній голова нюйоркського Відділу УЛТПА), д-р Мирослав Орловський з Огайо, д-р Іларіон Чолган та інші молоді колеґи. В чому справа? Може, наші старші колеґи вже відійшли на пенсію? Або, може, з якихось причин чи мотивів вони „розчарувалися" й перестали цікавитися діяльністю Товариства?

Очевидно, не те і тим більше, не друге. І д-р Осінчук, і д-р Воєвідка, і д-р Зарицький також є тут на залі, хоч і не в перших рядах. Оскільки всі вони втішаються добрим здоров'ям, то про „ретайрмент" покищо не може бути мови. Зокрема, д-р Осінчук, не зважаючи на свою (по секрету кажучи) сімдесятку, ще так витанцьовує не тільки польку али також і „твіста" та „ча-ча", що йому сміло може позавидувати багато „тінейджерів".

Також немає жадних доказів на те, що наші старші колеґи перестали цікавитися громадськими справами. Ні, вони й далі по спроможності працюють, одначе зреклися своїх провідних ролей у Товаристві тільки тому, щоб ці ролі чи обов'язки взяли на себе їхні учні — молодші колеґи. Це те ж саме, коли добрий батько, навчивши свого сина господарювати, передає йому керівництво господарством, залишаючи за собою ролю дорадника чи помічника.

Той факт, що до „голосу" в Товаристві прийшли наші молоді колеґи, видно також з наукової частини ювілейної зустрічі. Зокрема цікаву доповідь виголосив молодий і надійний хірург д-р Юрій Сай, який здобув диплом доктора медицини в 1966 році в Колюмбійському університеті в Ню Йорку. Маючи велике замилування до хірургії, він за ці роки здобув велику науково - хірургічну практику, починаючи від знаменитого нюйоркського Белв'ю шпиталя, і кінчаючи шпиталями в Да-Нангу у В'єтнамі, де він у ранзі майора Американської Армії відбував військову повинність. У липні ц. р. д-р Сай відкрив

(Закінчення на стор. 3-ій)

РЕЗОЛЮЦІЇ ДРУГОГО СКВУ

Ми, уповноважені делегати крайових репрезентацій, установ і організацій українських поселень у країнах вільного світу, зібравшись в днях 1, 2, 3, і 4-го листопада 1973-го року на цьому нашому Другому Світовому Конгресі Вільних Українців в гостинному місті Торонті, провінції Онтеріо в Канаді, яка править за приклад усім іншим країнам своєю увагою, респектом та видатною моральною і матеріяльною підтримкою для збереження, розвитку і збагачення традицій і культур у своїх етнічних складових частин, спільно й однодушно стверджуємо і постановляємо:

Тому, що за останніх шість років від Першого СКВУ загальна міжнародна ситуація не тільки не поліпшилась, але й виразно погіршилась для справи українських визвольних змагань, і

Тому, що в тому часі також положення і доля нашого українського народу на рідній не своїй землі під комуно-московською окупацією ще більше погіршились внаслідок посиленого народовбивчого походу ворога проти української духовости, як і самої субстанції українського народу, внаслідок посиленої русифікації, безправних арештів, засудів і запроторювань до в'язниць, каторжних таборів та психіятричних заведень українських інтелектуалів із повним запереченням і нехтуванням найосновніших людських прав, охоплених Загальною Декляраціею Людських Прав і також визнаних на папері конституцією СССР, як і

Тому, що стан і розвиток українських поселень в країнах вільного світу вимагає нашої дальшої уваги та збільшених зусиль,

Отже, тому ми, Другий Світовий Конгрес Вільних Українців, урочисто і однодушно постановляємо:

I. Потвердити і схвалити знову ті всі основні принципи і напрямні та зобов'язання, що були схвалені Першим Світовим Конгресом Вільних Українців у його Маніфестах, Зверненнях і Резолюціях. Зокрема знову потверджуємо і схвалюємо резолюції, щоб:

1. Усіми нашими силами і засобами, в рямках законів країн нашого поселення, допомагати українському народові в його змаганнях до волі і незалежности, до відновлення своєї самостійної, соборної і народоправної Держави.

2. Вживати всіх потрібних заходів, щоб для цих справедливих змагань українського народу здобувати прихильність і допомогу народів та урядів країн нашого поселення. Другий Світовий Конгрес Вільних Українців при цьому ще зокрема постановляє всіми своїми силами і засобами мобілізувати опінію країн свого поселення та світу на оборону людських прав, так брутально заперечуваних комуно - московським режимом в окупованій ним Україні.

3. Демаскувати і поборювати прикривану тепер облудною миролюбности імперіялістичну політику червоної Москви в світі і зокрема у відносинах з країнами нашого поселення. Україна була перша, що впала жертвою комуно-московської облуди і опісля агресії, як опісля впали також жертвою численні інші країни і народи. Наш національний і людський обов'язок вимагає, щоб ми це довели до відома та врятували від підступного комуно-московського розбишацтва і опісля неволі сьогодні ще вільні країни і народи.

4. Зберігати, плекати, розвивати і затіснювати наш духово - культурний зв'язок з нашим волелюбним і нескореним, але поневоленим українських народом.

5. В наших українських поселеннях у країнах вільного світу зберігати, плекати і розвивати наші національні, історичні, культурні та церковно - релігійні традиції та збагачувати ними духово - культурно скарбницю країн нашого поселення і світу.

6. Усіми нашими силами і засобами сприяти розвиткові наших Церков та громадських, наукових, виховних, молодечих, студентських, робітничих професійних, допомогово - харитативних, господарсько - економічних, письменницьких та всіх інших наших установ і організацій, бо вони забезпечують духову і матеріяльну базу нашого існування, діяльности і розвитку.

7. Активно підтримувати консолідаційні зусилля для налагоднання співпраці всіх наших центральних та крайових і місцевих установ і організацій та угруповань, уважаючи це за одну з головних передумов як нашого дальшого існування та розвитку в країнах нашого поселення, так і нашої допомоги змаганням нашого українського народу. В тому дусі, „дусі СКВУ", Другий Світовий Конгрес Вільних Українців з радістю та новими надіями вітає успішно довершене об'єднання трьох митрополій в одну Українську Православну Церкву у Вільному Світі, як і вітає виявлені в останньому часі нові заходи і можливості дальшої консолідації наших політичних сил.

Для успішного виконування цих та подібних завдань, Другий Світовий Конгрес Вільних Українців зокрема доручає своєму новообраному Секретаріятові та його Президії:

1. Встановити постійне бюро Оборони людських Прав в осідку Об'єднаних Націй в Ню Йорку та забезпечити його відповідними кваліфікованими силами і фондами.

2. Встановити відповідну інформаційну установу, яка дбала б про постійне і кваліфіковане інформування світу про Україну, українські змагання і українські позиції, як також подбала б про постійне інформування українського народу про наше життя, працю і розвиток та змагання у вільному світі, що було б можливе тільки при допомозі окремих радіопересилань СКВУ в Україну.

Другий Світовий Конгрес приймає в принципі, як документи цього Другого СКВУ, усі запропоновані поодинокими Радами, Комісіями, панелями і репрезентаціями резолюції і заклики, які не суперечать „духові СКВУ", себто його головним принципам, та доручає новообраному Секретаріятові покликати окрему Редакційну Комісію, яка б ці документи відповідно впорядкувала і оформила та в можливо найкоротшому часі передала Секретаріятові на остаточне схвалення і проголошення.

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ КРИЗА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

протягом яких країна справді не мала б провідника. Тому „Тайм" також радив президентові Ніксонові зрезиґнувати.

Але не всі газети та політичні діячі погоджуються з тими закликами до Президента. Наприклад, демократичний сенатор Генрі Джексон запропонував, щоб Президент виступив перед сенатською Вотерґейтською комісією та особисто вияснив цілу справу магнетофонних записів, а також справу звільнення спеціяльного прокуратора Арчибалда Кокса. Сен. Джексон сказав, що подібну пропозицію висунув республіканський сенатор Беррі Ґолдвотер.

Між іншим, минулого тижня діючий генеральний прокуратор Роберт Борк назначив адвоката Леона Яворського із Тексасу на пост нового спеціяльного Вотерґейтського прокуратора, а президент Ніксон погодився на цю номінацію. Президент також найменував сенатора Віллієма Сексбі з Огайо на пост нового генерального прокуратора ЗСА. Сексі мав би зайняти місце Елліота Річардсона, який зрезигнував у зв'язку із звільненням Арчибалда Кокса.

Президент Ніксон досі не дав жадної відповіді тим політичним діячам і газетам, які тепер вимагають його резиґнації. Але деякі дорадники Президента твердять, що він „не має жадних намірів резиґнувати".

ЗВЕРНЕННЯ ДРУГОГО СКВУ ДО УКРАЇНЦІВ ПОЗА УКРАЇНОЮ СУЩИХ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

окремих ділянок уможливить кожному побачити розміри діяльности, що нею зроблено спробу охопити українське громадське життя в найширшому обсягу. Ці ділянки такі:

— Виховно-освітня в системі Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради (СКВОР);

— Суспільної допомоги, чим займалася Світова Рада Суспільної Служби;

— Наукова в системі Світової Української Наукової Ради;

— Ветеранських організацій, працю яких унапрямлювала Світова Координаційна Рада Українських Комбатантських Організацій;

— Оборона прав людини в Україні у віданні Комісії Прав Людини;

— Молодечих Організацій, координованих Комісією для справ українських молодечих організацій;

— Українська культура, над пляном розвитку якої трудилася Комісія культурних справ;

— Збирання даних про наші поселення та їх систематичний облік, плян чого опрацювала Статистично-довідкова комісія;

— Вивчання положення українців в Україні та в країнах совєтського бльоку, чим займалися окремі студійні комісії;

— Жіночих Організацій, координацією діяльности яких займалася Комісія для справ жіночих організацій;

— Студентський сектор, зв'язок з яким був через студентську цетралю ЦеСУС;

— Внутрішня та зовнішня інформація, чим займалася Комісія преси та інформації;

— Господарсько-економічне плянування під керівництвом Комісії кооперативно-господарських справ.

На кожному з цих відтинків нашого збірного життя Секретаріят СКВУ намагався з'ясувати якнайдокладніше наші потреби та устійнити наші реальні можливості. На деяких відтинках пощастило розгорнути досить активну й успішну діяльність та покласти підвалини для розгорнення праці в ближчих роках. На деяких відтинках не пощастило вийти поза проєктування і плянування.

Досвід останніх шести років підтвердив, що ідея Світового Конгресу Вільних Українців себе цілком оправдала і, сьогодні нам не треба застановлятися над його доцільністю, а треба дискутувати над тим, як зробити його найбільш ефективним і успішним. Українське розсіяння в світі — це не переходове явище, а тривалий фактор українського буття. У виду того перед усіма нами лежить незвичайно важливе, важке і відповідальне завдання зберегти в усіх країнах нашого поселення нашу національну ідентичність. Одночасно, нам треба мати на увазі й іншу функцію, що випливає з факту нашої приналежности до великого українського народу, — бути активним співтворцем української історії і української боротьби за привернення нашому народові в Україні належних йому прав.

Усе це нас усіх зобов'язує і ставить перед нами в повній ширині програму нашої діяльности, а також вимагає якнайкраще розв'язати питання організаційної структури нашого громадського життя, на базі якої ми мали б змогу переводити в життя намічені пляни і проєкти. Добутий за останні роки досвід уможливлює нам у значній мірі бачити всі ці справи і проблеми і, накреслити такий плян праці, який відповідав би нашим актуальним потребам та міг би бути здійснений.

Великим позитивом є те, що на майбутнє Секретаріят СКВУ матиме кращу і стабільнішу основу в тому сенсі, що відтепер Секретаріят матиме свій постійний осідок на час повної його каденції. Не нарушуючи в нічому репрезентації окремих поселень, Конґрес постановив про те, що осідок Секретаріяту і його президії в поточній каденції буде в Торонті.

Коли мова про програму та зміст діяльности, то Конґрес став на становищі, що необхідним є чіткіше уточнити компетенції СКВУ та центральних крайових репрезентацій і вилучити із засягу безпосереднього зацікавлення Секретаріяту СКВУ такі ділянки, які з уваги на свій специфічний характер тісно пов'язані з окремими країнами поселення. Конґрес вважає, що Секретаріят і його Президія повинні зосередитися на таких ділянках праці, які входитимуть у практичний засяг діяльности СКВУ. Ці ділянки такі:

— Репрезентація на міжнародних форумах українських поселень шляхом членства у відповідних міжнародних організаціях, зокрема гуманітарного типу, та участь у міжнародних починах, які мають відношення до життєвих інтересів українських поселень та до українського народу,

— Організація систематичних студій українських поселень у розсіянні, збирання статистичного матеріялу та всіх даних, які є необхідні для ведення планової дії на відтинку наших поселень,

— Плянування та унапрямлювання нашого культурного життя і розвитку української культури та української вільної науки,

— Розбудова української і чужомовної інформації з пляном забезпечити максимальне використання засобів масової комунікації на відтинку самих поселень і в країнах наших поселень, а також у загальносвітовому маштабі.

В доповненні цих практичних завдань, що їх здійснюватиме Секретаріят СКВУ безпосередньо, ряд інших ділянок збірного життя спільноти, згаданих вище, координуватимуть у країнах нашого поселення поодинокі Ради і Комісії при Секретаріяті СКВУ.

Ми віримо, що того роду плян діяльности Секретаріяту СКВУ на найближчі роки є цілком реальний і є під силу нашому громадянству. Ми свідомі того, що проведення в життя такого пляну вимагатиме багато зусиль Секретаріяту та всього організованого українського громадянства в розсіянні. На щастя, ми маємо для цього потрібні матеріяльні і людські ресурси і, коли зумієсмо їх належно використати, тоді безумовно зробимо великий крок вперед на шляху нашого росту і розбудови нашої сили.

Здійснення на наміченого пляну вимагатиме зокрема значних фінансових засобів. Українська спільнота в розсіянні неодноразово дала докази своєї великої жертвенности на церковні, культурні, громадські й політичні потреби українських поселень у вільному світі. Дальший розвиток і успіх праці Секретаріяту СКВУ залежатиме насамперед від виконання поодинокими складовими центральними репрезентаціями і крайовими організаціями своїх фінансових повинностей до СКВУ, а теж від жертвенности всієї української спільноти на фонд СКВУ.

Другий Світотий Конґрес Вільних Українців звертається з гарячим закликом до всіх українців країн нашого поселення в усьому світі усвідомити обсяг наших національних завдань і обов'язків та тягар історичної відповідальности за наше майбутнє. Тому хай не буде між нами ні одного, хто не хотів би прикласти своїх зусиль, свого знання і своїх матеріяльних засобів для того, щоби ми підняли наше громадське життя в усіх його ділянках на можливо найвищий рівень у тій свідомості, що в цей спосіб ми робимо вклад у наше збереження за кордонами України та на відтинку допомоги нашому народові в Україні.

4 листопада 1973 р.

ІЗ ЗВЕРНЕННЯ ДРУГОГО СКВУ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

країнах вільного світу, стаючи активно в обороні Богом даних прав української і інших поневолених націй. Зокрема допомагає цьому процесові послідовна інформаційна й політична діяльність українських громад у країнах їхнього поселення — масові протестаційні демонстрації в обороні людських і національних прав українського народу в Україні, інтервенції в ООН та урядах поодиноких держав, публікації джерельних матеріялів про стан в Україні тощо.

До творчої наполегливої праці закликає СКВУ українські спільноти в країнах їхнього поселення, щоб наблизити час визволення України. Одним з головних завдань української спільноти в вільному світі СКВУ вважає зберегти і зміцнити українську окремішність у країнах нашого поселення, зактивізувати суспільно-громадське й культурне життя спільноти. Творча праця, громадська активність, сперта на високий рівень суспільної поведінки, будуть сприяти розбудові громадського життя і разом з допомогою політичній боротьбі будуть моральною підтримкою героїчній діяльності українських патріотів у їхній боротьбі з поржавілою системою московської тиранії.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

Не одне лихоліття пережив Ти після того, як окупант з півночі поневолив Тебе, завоювавши здобуту в Національній Революції Українську Державу. Поневолений, Ти не упокорився і не припинив боротьби, а продовжуєш її за державно-політичну незалежність і людську свободу. На запрограмоване КПСС намагання ліквідувати українську націю, як і інші, Ти через шляхетних синів своїх – героїв відповів душителям свободи національної і людської, катам великодержавства, що даремні їхні марення про ліквідацію українського народу.

„Народ мій є! Народ мій вічно буде!
Ніхто не прекреслить мій народ.

Героїчна постава Твоїх вірних синів і дочок до затій ворожих окупантів, боротьба з ними викликає подив у народів світу і що далі то знаходить зрозуміння у них. прийде час, коли —

„Пощезнуть всі перевертні й приблуди
І орди завойовників — заброд".

Ми, Твої брати і сестри в вільному світі, горді Твоєю невгнутістю у боротьбі та осягами на полі науки й культури, які намагається привласнити окупант, обкрадаючи Тебе. Схиляємо голови перед героїчною поставою національно-визвольних сил української нації, що в спротиві і боротьбі перекреслюють ворожі пляни, спрямовані через асиміляційну політику і національно-культурне винародовлення на ліквідацію націй.

Вітаючи Тебе на Рідній Землі — Батьківщині, ми свято віримо в Твою перемогу. Зібравшись на Другому Світовому Конґресі Вільних Українців у місті Торонті в Канаді, запевняємо Тебе і прирікаємо Тобі працювати, не шкодуючи сил, щоб наблизити день визволення України!

4 листопада 1973 року.

У зв'язку з Другим СКВУ посадник Торонта дав совєтам лекцію волі і людяности

Торонто. — Під час Другого Світового Конгресу Вільних Українців з кінцем минулого тижня, посадник цього міста дав Валентині Семенівній Шевченко, президентові т. зв. Українського т-ва дружби і культурних зв'язків із чужими країнами багатомовну лекцію волі і людяности, що мало широкий відгомін в канадській пресі, радіо і телебаченні. Посадник Торонта Дейвід Кромбі одержав датованого 29 жовтня і написаного на формулярі якоїсь „Канада — СССР Асоціяції" листа від згаданої Валентини Семенівної Шевченко, в якому сказано:

„Наша група туристів із Совєтської України вже десять днів відвідує Канаду. Ми мали багато зворушливих та цікавих зустрічей із представниками всіх прошарків громадянства, громадськими лідерами, репрезентантами міських і провінційних урядів в Монтреалю, Вінніпеґу, Едмонтоні і в Торонті. Ці контакти допомагають розвивати зв'язки дружби і культурної співпраці між СССР і Канадою та допомагають закріплювати мир у світі. Згідно з нашою програмою, наша група мала відвідати Міську Раду Торонта 29-го жовтня. Проте, ми довідались, що Бюро Посадника проголосило „Український Тиждень", офіціяльне відкриття якого має відбутися сьогодні. Цей тиждень присвячений так званому „Другому Конгресові Вільних Українців". В той спосіб власті міста виявляють свою солідарність із деякими колами, активність яких скерована проти детенте та взаємного порозуміння між Канадою і Совєтським Союзом. В таких обставинах наша група, яка репрезентує Українське товариство дружби та культурних зв'язків із зарубіжними країнами, вважає наші відвідини в Раді Міста за неможливі".

На цього листа посадник міста Торонта Дейвід Кромбі відповів 31-го жовтня. В його листі, заадресованому до Валентини Семенівної Шевченко, дослівно сказано:

„Дякую Вам за листа з 29-го жовтня, в якому сказано, що Ви вважаєте за неможливу Вашу візиту в Міській Раді. Як я розумію, Ви противитесь проголошенню моїм бюром „Українського Тижня" на честі Другого Конгресу Вільних Українців. Дозвольте запевнити Вас, що місто Торонто завжди практикує відзначування, коли тільки може, традицій своїх багатьох культурних, мовних і національних груп. Це практика, яку я маю намір продовжувати. Соціяльна і культурна гармонія, яка існує в Торонті, є — на мій погляд — прикладом, що нам його можуть позаздрити інші народи. Особисто, я завжди вважав, що помиляється той, хто не хоче змагатись у спорті тому, бо не любить інших змагунів. Як у спорті, так і в житті.

Вкінці, дозвольте запевнити Вас, що відповідальність за зміну в плянах поносите Ви, а не місто Торонто чи бюро його посадника.

П.С. „Нехай процвітає сто квітів і нехай сперечається тисяча сердець". Мао Тсе Тунг."

ЗБРОЯ ДЛЯ ІРАНУ

Тегеран. — Іранський Сенат затвердив рішення уряду закупити в З'єднаних Стейтах зброю на кругло один більйон дол., щоб скріпити нею іранські збройні сили. Після того, як Британія відкликала свої збройні сили з країн і морів на схід від Суезького каналу — Іран перейняв на себе оборону Перської затоки, через яку пливе у світ 80 відс. нафти з Близького Сходу. Тому Іран є в дуже добрих зв'язках з Америкою.

НА ЛІКАРСЬКОМУ З'ЇЗДІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

власну приватну практику в ділянці хірургії в Горішньому Монтклері, Н. Дж.

У своїй доповіді, виголошеній гарною, літературною українською мовою та ілюстрованою багатьма фотознімками, д-р Сай розповів про цікавий випадок хірургічного лікування цисти протоки жовчного міхура у 8-ми річної в'єтнамської дівчинки. Операція була цілком успішною і тому та молоденька пацієнтка напевно ніколи не забуде молодого українського лікаря, який врятував її життя.

Не в меншій мірі цікавою й захоплюючою була доповідь іншого молодого українського лікаря — також хірурга, д-ра Ореста Заклинського. Він поділився своїми незвичайно цікавими враженнями з недавно відбутої, часто пов'язаної з великими небезпеками, науково-туристичної подорожі по країнах Східньої Африки, зокрема, альпіністичної подорожі на верхівку знаменитої гори Кіліманджаро. Крім наукових спостережень, здобутих експедицією, д-р Заклинський з своєю групою, досягнувши верхівки Кіліманджаро, вперше в історії поставив там синьожовтий український прапор.

— Під час подорожі, — каже д-р Заклинський, — ми мали кілька незабутніх несподіванок. Наприклад, повертаючись з гори додолу, ми десь напів-дороги несподівано наткнулися на труп людини, яка лежала на скалі. Оскільки не виглядало, що та людина загинула в наслідок спаду з гори, можна припускати, що вона загинула в наслідок або фізичного вичерпання, або від раптової зупинки серцебиття. Хоч, як пізніше ми довідалися, що ця людина вже була мертвою понад шість місяців, проте в наслідок холодної температури на такій висоті (хоч Кіліманджаро лежить в районі екватора!), труп майже не розклався. Зійшовши додолу, ми негайно дали про це повідомлення до преси. Через деякий час виявилося, що то був труп 24-ри річного місіонера з Огайо. Про це було повідомлено його батькові, який дістався на місце трагедії аби позаопікуватися похоронами свого сина.

— Трохи пізніше, — сказав далі д-р Заклинський, — мандруючи по тій самій Кіліманджаро, ми вирішили під однією з її скалистих „покришок" заночувати. Будучи дуже стомлені, ми міцно позасинали. Але один з наших колеґ, на щастя, видно, не дуже міцно спав; він почув на недалекій віддалі якийсь підозрілий шерех та тріск сухих гілляк. Кинувши навколо очима, він у сутінках виразно помітив досить величенького леопарда, який підкрадаючись, видно, хотів на нас накинутися й таким чином смачно поснідати. На крик „Леопард!" ми моментально всі прокинулися, запалили вогонь і таким чином відігнали непрошеного чотироногого гостя . . .

Наприкінці д-р Осінчук (а таки й на цей раз не обійшлося без нього!) коротко розповів про найславнішого українського лікаря галицької землі, д-ра Маріяна Панчишина, 30-річчя передчасної смерти якого припадає також на цей самий жовтень 1973 року.

— Вже одне те, що завдяки старанням д-ра Панчишина та його співпрацівників біля 1000 українських юнаків та юначок змогло стати лікарями, показує, яку цінну людину і громадянина ми мали в особі доктора Панчишина, — сказав його колишній найближчий асистент, д-р Осінчук.

... Хоч і як приємно було перебувати під жовто-червоно-золотистими шатами ще не опалого листя пишних дерев „Союзівки", проте настав час від'їзду... „На згадку" робимо останні фотознімки... Чомусь знову зайшли балачки про хоч давно минулу, але незабутню скитальщину, різного роду „визволителів", і т.д.

— Недавно я почав згадувати своє минуле і дійшов до висновку, що починаючи від цісарської „небіжки" Австрії і досі, я мав (або мусів мати) аж 10 різних громадянств! — каже Роман Осінчук. — Чи може щось подібне уявити собі пересічний американець?

— Ти мав десять, а я мав аж одинадцять громадянств! — з боку озивається д-р Вовідка. — Бо крім десяти громадянств, які ти маєш на думці, в силу певних обставин мені довелося скоштувати також ще одинадцятого — румунського громадянства!

. . . Нема то, як на „Союзівці"!

Громада підтримує кандидатуру Петра Мельника на радного Ірвінґтону

Ірвінґтон, Н. Дж. — У виборах цього вівтірка, 6-го листопада, українські мешканці Ірвінґтону, Н. Дж., мають нагоду вибрати до Міської Ради українця Петра Мельника. Петро Мельник — відомий бизнесмен, довголітній активіст Демократичної партії та знаний громадський діяч на терені Ірвінґтону — кандидує на міського радного із Північного дистрикту. Він має підтримку інших демократичних кандидатів і діячів, а також української громади Ірвінґтону. Цей факт можна було ствердити під час політичних зборів, які відбулися в середу, 24-го жовтня в Українському Народному Домі. Збори були зорганізовані Українською Демократичною Організацією стейту Ню Джерзі, очолюваною головним предсідником УНСоюзу Иосипом Лисогором, для підтримки кандидатури Петра Мельника. На зборах, в яких взяло участь понад 200 осіб, було велике число демократичних кандидатів на різні пости в стейті Ню Джерзі, а також багато членів Української Демократичної Організації та представників української громади Ірвінґтону. Можна було бачити велику групу української молоді, яка становить актив виборчої кампанії П. Мельника. Між іншим, керівником цієї виборчої кампанії є студент Олег Миськів. Присутні на зборах політичні та громадські діячі заохочували всіх українців Північного дистрикту голосувати на Петра Мельника і переконувати своїх приятелів не-українців також віддати свої голоси на цього кандидата.

Петро Мельник з гол. предсідником УНСоюзу Й. Лисогором

Петро Мельник є членом УНСоюзу та інших українських організацій.

Боффало відзначило Тиждень Поневолених Народів

Підписання проклямації з нагоди Тижня Поневолених Народів в Боффало. Стоять (зліва): п-і Су Бартос, Тібор Баранський — голова Ділового комітету, Едвард Ріґен — голова повіту Ірі і почесний голова Комітету, Василь Шарван — голова УККА в Боффало, Марта Гаврилюк — секретар Ділового комітету і УККА в Боффало.

Цього року, як минулого, з ініціятиви місцевого відділу УККА, головою котрого є Василь Шарван, створено окремий Комітет для вшанування в Боффало Тижня Поневолених Народів в днях від 15 - 21 липня. В склад української репрезентації входили: Василь Шарван, д-р Андрій Дякун, Богдан Мороз, Роман Чіп, Марта Гаврилюк. На пропозицію Василя Шарвана, Комітет очолив цього року Тібор Баранський — представник мадярів, а його почесним головою став, так як попереднього року, голова повіту Ірі — Едвард Ріґен. Через знайомство Василя Шарвана з головою повіту Ірі, одержано залю в повітовому будинку, де відбувалися засідання в справі святкувань. До Ділового комітету увійшли: Влдемар Кірш — містоголова і скарбник, (представник естонців), Марта Гаврилюк — секретар, Віліям Цибульський (представник поляків) очолив Резолюційну і Проклямаційну комісію, до якої увійшли Тібор Баранський, д-р Андрій Дякун, Василь Шарван. Заступлені у святкуваннях були наступні поневолені народи: Україна, Албанія, Болгарія, Естонія, Латвія, Литва, Мадярщина, Польща і Хорватія.

Голова повіту Ірі — Едвард Ріґен, як теж і посадник міста Боффало — Стенлі Маковський, в присутності представників із різних етнічних груп, видали проклямації проголошуючи тиждень від 15 - 21 липня Тижнем Поневолених Народів в Боффало. Перебіг святкувань Тижня Поневолених Народів був переданий всіма телевізійними станціями Боффало. Протягом тижня маяли прапори поневолених народів довкола повітового будинку.

З цієї нагоди, в середу 18-го липня о 12-ій год в полудне, в Монтефіорі Клюбі, Ківаніс Клюб відбув свою пополудневу перекуску, в якій взяли участь почесний голова Комітету Едвард Ріґен, представники повітової і міської Управ, та представники поневолених народів. Головну промову виголосила Маруся Бек з Детройту. Під час перекуски — Управа Ківаніс Клюбу вручила голові місцевого Відділу УККА, Василеві Шарванові, грамоту призначену бл. п. д-рові Несторові Процикові за його довголітню і корисну працю для поневолених народів.

Наспіли також телеграми з привітами — між ними і телеграма від конгресмена Кемпа.

Марта Гаврилюк

Леся Лисак на „Говерлі"

Читача в Америці напевно здивує, яка це „Говерля" і де вона є. Це приватний український клюб-оселя, сорок миль на північ від міста Торонта. Оселя положена серед гористого терену і шпилькових лісів, з власним ставкою і пляжею. Тут і каплиця, клюбовий будинок, тенісові корти. Уділовцями в клюбі в більшості — дивізійники. І саме тут відбувся авторський вечір Лесі Лисак в суботу 11 серпня 1973 року.

Коли сонце було вже зовсім низько над шпильковими лісами, в залі клюбового будинку зібралася говерляна громада, гості з Торонта та багато молоді. Літературний вечір відкрив президент клюбу В. Тивонюк. Він привітав Лесю Лисак.

В. Гузар короткими словами змалював творчість письменниці, до речі співробітницю „Свободи". Дотепер появилися її дві книжки-збірки нарисів - оповідань, „Терпкі пахощі" і „Срібна мадонна".

Літературний вечір Леся присвятила 40-літтю голоду на Україні. Вона рецитувала свої оповідання та нариси. На особливу увагу заслуговує рецитація, пов'язана зі співом — нарису „Золоті дукачі і пісня".

На цьому ж вечорі були точки української музики при участі співу молоді, які на акордеоні виконала п-і Віра Дендерис, музичний керівник усіх імпрез говерляної молоді.

На закінчення незвичайно милого вечора відбулося скромне прийняття при вині із закускою.

І так у пізню ніч велися розмови і пісня, згадувалося красу наших земель і усе те, чого ми зі собою на еміграційні землі не могли забрати.

Висловлюючи думку усіх присутніх, хочу закінчити, що ми вдячні нашій письменниці за вечір, який назавжди залишиться в нашій пам'яті.

В. Гузар

Срібний ювілей подружжя Марії і Дмитра Сулимів у Детройті

У суботу 29-го вересня ц. р. у просторій залі Українського Народного Дому при вул. Мартін, у Детройті, З-СА, біля 300 учасників зібраних на бенкеті, постанням з місць та гучним аплявзом привітали Ювілятів Марію та Дмитра Сулиму.

Майстер церемонії мгр Михайло Калинич, відкриваючи ювілейний бенкет, коротким словом привітав гостей, які прибули не лише з Детройту, але з дальших міст ЗСА і Канади, як: Торонто, Сент Кетерінс, Віндзор, Флінт, Клівленд і інших. Вступною молитвою, благословенням їжі, а відтак коротким словом о. прелат Михайло Бохневич попередив вечерю. Згодом близький приятель Ювілятів та член ювілейного комітету Петро Голіяд з Торонта прочитав письмові привіти, що наспіли з різних країн, установ та визначніших осіб суспільно - громадського життя. Зокрема були слова привітів родини з України. Далі слідували привіти від: Центрального Комітету СУМ у Мельгії — Омеляна Коваля, голови; редактора „Визвольного Шляху" з Лондону, Англія — Григорія Драбата з родиною, редактора „Шляху Перемоги" з Мюнхену, Володимира Леника з дружиною; ОбВУ Лондон, Англія — Богдана Ковбасника; Крайового Представництва Підгаєчан в Англії — Д. М. Гайви; Головної Управи СУМА в Ню Йорку; Комітету Підгаєчан в Торонті — О. Сокольський, А. Бойцун, д-р О. Яворський, д-р О. Бойко; Осередку СУМА „Орлик", Детройт; мгр В. Кардаш і родина Бойцунів з Торонта; мгра В. Ліщинецького з Клівленду; М. Фурди і М. Зацухного з Ню Йорку та багато інших.

Промову виголосив ініціятор та промотор Ювілею Володимир Кудла. У ній змалював чудові околиці Золотої Липи — Рудник-Заставча в Підгаєччині, де народилися і жили ювіляти. Зупинився над передвоєнними роками, в яких обоє активно проявляли себе у суспільно - п о л і тичному житті. Ювілятка Марія народилася у Рудниках в родині Хомів, широко відомих не лише в Підгаєччині, але й поза нею. Родина позначалася культурно - освітньою працею, а згодом політичними діями, склавши високу ціну — смертю багатьох членів. Ювілят Дмитро народжений у Заставчу. Змалку був включений у виховно - просвітянську роботу, а згодом у суспільно - політичний рух та дії на теренах південно - західньої Підгаєччини. Під час „великого ісходу" у 1944 р., дивними шляхами прибули, кожне зокрема, до Західньої Німеччини.

У липні 1949 р. прибули до Детройту. З перших днів свого побуту на тутешньому терені включилися обоє в суспільно - політичне життя нашої спільноти. Марія віддала себе виховній праці юного СУМА, працює в жіночих та інших організаціях Визвольного Фронту Ювілят Дмитро не лише сильно активізується у низових клітинах Організацій Визвольного Фронту, але займає також провідні позиції у центральних. Член Головної Управи СУМА — її репрезентант на стейт Мічиґен, делеґат на конґреси УККА. У Головному Комітеті Підгаєчан взірцево виконує працю головного фінансового референта. Обоє активні також в інших громадських установах. Є членами УНСоюзу та інших братських установ.

З коротким словом - привітами виступали: мгр В. Рижий від УККА; інж. Василь Колодчин від земляків-співробітників; П. Рогатинський і А. Кобилянський від Організацій В и з вольного Фронту; Василь Папіж від Головного Комітету Підгаєчан; Л. Кльось і І. Терлецький від осередку СУМА „Київ"; багато гумору вніс своїм віршованим привітом Омелян Макогін з Клівленду; від Комітету Підгаєчан у Клівленді вітав голова Іван Палка; Ярослав Сена від співробітників у Комітеті Підгаєчан; М. Ніньовський від Рідної Школи; П. Сотник від Українського Народного Дому, також промовляли інші близькі друзі ювілятів.

Запрошений до слова ювілят Дмитро говорив дещо схвильовано. Він був мило вражений такою великою кількістю гостей. Із більшістю з них він пов'язаний працею в громадських установах. Працюючи в організаціях чи у громаді взагалі, він не шукав ніколи признання за свою працю. Працюючи, він виконує свій обов'язок, який тяжить на нас усіх і кожному зокрема. Тому одушевлений Ювілеєм та прихильністю громади, яка вшановує їх обоїх громадську працю та заразом срібний Ювілей подружжя, склав подяку членам Ювілейного комітету за працю та взірцеву підготову. Дякує усім гостям за участь. Гордий за свою громаду та широкі кола приятелів. Це дає йому наснагу до дальшої праці.

У своїй подяці ювілятка не могла перебороти глибокого зворушення. Склала подяку Комітетові за вклад праці для підготови Ювілею, численним приятелям, що прибули з різних віддалених міст ЗСА і Канади та всім гостям за участь.

Довго, до пізньої ночі забавлялися гості при звуках оркестри. Багатьох в'язали спільно пережиті часи та події. Це справді було Срібним весіллям Марії і Дмитра.

Побіч вкладу праці для нашого суспільства на протязі десятків років, Ювіляти цим разом виявили свою жертвенність на благородні цілі, приділяючи датки на: Організації В и з вольного Фронту 100 дол., церкву св. Івана Хрестителя 50 дол., Видавничий Фонд Збірника Підгаєцька Земля 50 дол., „Шлях Перемоги" 25 дол., сумівський журнал „Крилаті" 25 дол., часопис „Гомін України" 25 дол.

Срібний Ювілей Подружжя Марії і Дмитра Сулими віддзеркалював факт, що громада належно доцінює труд жертвенних працівників і в слушний час вшановує їх.

В. П.

МІСІЯ ТРЕТЬОЇ ЗАЛОГИ „СКАЙЛЕБУ" МОЖЕ ТРИВАТИ 85 ДНІВ

Інженери космічного центру ім. Джона Ф. Кеннеді в Кейп Канаверал, Фльорида, повідомили, що місія третьої залоги „Скайлебу" триватиме 60, або навіть 85 днів. Теперішній рекорд перебування в космосі був встановлений другою залогою „Скайлебу", яка повернула на Землю у вересні ц. р. Друга залога перебула на цій космічній ляборатorії 59 з половиною днів. Третя залога, яка складається з астронавтів Джералда П. Карра, Вілліяма Р. Поґа та Едварда Ґібсона, має бути запущена в космос 10-го листопада ц. р.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

УКРАЇНСЬКА ДИТЯЧА СВІТЛИЧКА ВЧИТЬ ВАШУ ДИТИНУ ЩЕ ОДНІЄЇ МОВИ.

Авторський вечір Уляни Любович у 64-му Відділі СУА

Старанням культурно-освітнього реферату 64-го Відділу СУА в Ню Йорку відбувся в суботу 20-го жовтня ц.р. авторський вечір Уляни Любович. Відкриваючи вечір, голова Відділу М. Даниш представила присутнім У. Любович, як авторку, що своїми творами заворожує читачів.

Вечором проводила культурно-освітня референтка Христина Навроцька, яка подала короткий життєпис авторки. Уляна Любович, що закінчила правничий факультет і вищі журналістичні курси в Познані, працювала у Рідному Краю у редакціях різних журналів, а тепер редагує орган СУА „Наше Життя", відома, як письменниця, поетка, авторка спогадів і есеїв. Її поезія „Туга" була відзначена на 9-му Літературному Конкурсі СФУЖО ім. Марусі Бек у 1968 р., а літературне ім'я здобула собі збіркою нарисів „Розкажу вам про Казахстан", за яку отримала 2-гу нагороду на 3-му Конкурсі Українського Літературного Фонду ім. Івана Франка в Чикаґо у 1970 р.

На авторському вечорі більшість творів читала сама письменниця, а її поезію „Туга" й вірш Кошарича п. н. „Казахстанський сонет", присвячений У. Любович, читала Наталка Чума, учениця Мистецької Студії Живого Слова Лідії Крушельницької.

Хоч сценарієм ще ненадрукованого оповідання „Сорочка щасливої людини" й уривку з оповідання „Буран" є казахстанські степи, авторка порушує в цих нарисах загальнолюдські проблеми, душевні конфлікти й переживання, не зв'язані з ніякою національністю, територією, часовістю. Перше оповідання вона присвятила різному розумінню ідеалу щастя і його невловимости. Темою другого є схрещення почувань родинної любови з коханням сторонньої людини. Конфлікт, який із цього виник, підсилений умілим пов'язанням його зі стихією природи — бураном, нищівним казахстанським суховієм.

У спомині про Бориса Курдидика авторка накреслила пересипану анекдотами психологічну силуету композитора, що був одержимий музикою й сприймав життя, навіть у найтяжчих умовах заслання, як звук музичної гами.

До категорії спогадів із щасливих років життя й конфронтації їх з жорстокою дійсністю та змінених політично-соціяльних обставин належить ненадрукована „Вечірня година" й „Музикальна кам'яниця".

В есеї „Давня мелодія" авторка порушила інтимні душевні взаємини поміж великим письменником батьком Василем Стефаником і його сином літературним критиком Юрієм Гамораком (Юрій Клиновий).

Поезія „Твій син", це заведена непогасима досмертна жіноча любов, яка материнським почуванням переливається на сина колишнього коханого, що одружився з іншою.

У своїх писаннях, базованих на власних і чужих переживаннях, перепущених через призму літературно-мистецького вислову, авторка завжди шукає шляхетного людського елементу, зокрема людяности. Ці переживання деколи трагічно-потрясаючі, але авторка вміє подати їх так, що сприймач не втрачає віри в позитиви людської природи. Письменниця досягає цього мистецько - психологічного ефекту вмінням дошукатися первня людяности десь у найглибших закутках душі навіть у найжорстокіших персонажів, чи в людей що живуть у найпримітивніших соціяльно-побутових, моральних і духових умовах. Ця віра в людину, її шляхетні первні, у її людяність злагіднює потрясаючий трагізм творів У. Любович й залишає в читача, чи слухача полегшу. Він спільно з авторкою, зогрітий її любов'ю й вірою, також вірить у людину. В цьому відношенні писання У. Любович близькі до писань польського письменника Ф. Гетеля, зокрема до його збірки „Людзкосьць" („Людяність").

Добірна слухацька публіка, яка вщерть виповнила простору залю домівки СУА, була вдячним форумом для авторського вечора У. Любович, яка показалася також добрим читцем-інтерпретатором своїх творів — вона донесла їх до слухачів і викликала в них бажаний відзвук.

Марія Барагура
Пресова рефер. 64-го Відділу

Українські медалі на виставці в Торонті

Торонто, Онт. — З нагоди 30-річчя створення української Дивізії „Галичина" Управа Станиці Братства Дивізійників запросила з доповіддю з Чикаґо відомого діяча на терені Північної Америки та першого голову Крайової Управи Братства кол. Вояків І УД УНА в ЗСА, мґра Ореста Городиського. У неділю 14-го жовтня ц. р. в шкільній залі Свято-Миколаївської Школи в Торонті, мґр Городиський влаштував цікаву виставку медалів з наголосом на медалі з українською тематикою, українську філателію, пам'яткові речі , пов'язані з історичною поїздкою Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, а також різних відзначень українських громадських установ та організацій видаваних з різних нагод. Під час виставки мґр О. Городиський відчитав також і доповідь про медалі взагалі, а про україніку в медалях зокрема. Як виставка так і доповідь викликали велике заінтересування серед громадянства в Торонті, яке заповнило простору залю школи. Чимало з них висловили свій подив, оглядаючи колекції мґра Городиського.

В. В.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, ТАТА і ДІДУСЯ

бл. п.

Д-ра ОЛЕКСИ ОЛІЙНИКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

у вівторок, 13-го листопада 1973 р.
о год. 8:30 рано

в слідуючих українських католицьких церквах:
СВ. ДУХА в АКРОНІ, Огайо і СВ. АПП. ПЕТРА і ПАВЛА в СКАРБОРО біля Торонта, Канада.

Про молитви за душу Покійного просить горем сповита

РОДИНА

В СЬОМУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої, Незабутньої
ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБУНІ, ПРАБАБУНІ

бл. п.

ОЛЕНИ з ЯНОВИЧІВ ГУБЧАК

були відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

5-го ЛИСТОПАДА 1973 р в THUNDER BAY, Онтаріо, в Церкві ПРЕОБРАЖЕННЯ ГНХр.;
5-го ЛИСТОПАДА 1973 р., у ВІННІПЕҐУ, Манітоба, в Катедрі СВВ. ВОЛОДИМИРА і ОЛЬГИ;
В ЧЕТВЕР, 8-го ЛИСТОПАДА 1973 р. буде відправлена в ЧИКАҐО, Ілл., в Соборі СВВ. ВОЛОДИМИРА і ОЛЬГИ.

Про молитви за Спокій Душі Спочилої просить залишений в смутку

МУЖ з РІДНЕЮ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої й Незабутньої

сл. п.

ІРЕНИ ДЕМЦЮХ-ЛЕВИЦЬКОЇ

буде відправлена

в суботу, 10-го листопада 1973 року
о год. 8:30 рано

в церкві Св. Духа, Бруклин, Н. Й.
161 Норт 5-та вул.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
ЗА ПОКІЙНУ ТА ЇЇ ЧОЛОВІКА

бл. п.

СВЯТОСЛАВА ЛЕВИЦЬКОГО

Про молитви за душі Покійних просять
сини: ЯРОСЛАВ та ОЛЕГ ЛЕВИЦЬКІ
Сестри та дальша Родина

Замість квітів на могилу

сл. п. Миколи Приплеся

зложили колишні Його Приятелі-Актори та Знайомі на ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД НТШ в ЗСА:

по 10.00 дол. — п-ство Володимир і Юлія Шашаровські, п-ство Михайло і Оля Івасівки, п-ство Євген і Віра Левицькі;

по 5.00 дол. — Евдокія Блавацька, Володимир Варвара, Марія Карп'як, п-ство Ярослав і Іванна Климовські, Володимир Королик, Степан Крижанівський, Микола Кульчицький, п-ство Олег і Марія Лисяк, Володимир Мельник, Богдан Паздрій, п-ство Ярослав і Оксана Рудакевичі, п-ство Василь і Людмила Сердюки, п-ство Юліян і Марія Сухар, п-ство Володимир і Ліза Чепіль.

РАЗОМ СУМУ — СТО ДОЛЯРІВ.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю щиру подяку всім Приятелям і Знайомим, які в день мого горя, з приводу несподіваної смерти мого

Мужа ЮРІЯ

не пожаліли слів розваги, не щадили ані часу, ані труду, щоби так в часі довгої недуги Покійного, як рівнож після Його смерти зменшити моє горе. Окрему подяку складаю парохові о. Осипові Панасюкові за відвідини Хворого в шпиталі, як рівнож за молитви в каплиці і похоронні відправи, д-рові Володимирові Базюкові за дбайливу, безкорисну і повну посвяти лікарську опіку, милим Приятелям і Знайомим за відвідини так дома, як і в шпиталі хворого Мужа. Складаю щиру подяку Всім, які в часі похоронів Покійного виявили свою щирість і жертвенність і не жаліли ані часу, ані труду, щоби в тому сумному і трагічному обряді принести полегшу в моїому терпінні. Дякую особистим приятелям Покійного: проф. Степанові Стецикові, д-рові Волод. Комаринському і д-рові Вінкентієві Шандорові за прощальні слова в каплиці, д-рові Іванові Ярошові за зорганізування хору в часі похоронної відправи, усім Членам Хору за прикрашення похоронної відправи співом, п-ву Яр. Яворським, п-ву Вол. Мартинцям і Всім не-названим тут по імені, за поміч і розраду, щирість і добре серце, так в часі недуги, як і в днях похорону. Дякую всім Жертводавцям, які в пам'ять Покійного зложили свої жертви в сумі 570.00 долярів на „Церкву в потребі".

Нехай Всевишній Господь винагородить Вашу відданість, труд і жертву сторицею.

Дружина — СТЕФАНІЯ БОГОСЛАВЕЦЬ

В понеділок, дня 11-го червня 1973 року, Українське Громадянство Морріставну-Випані, Ню Джерзі, як рівнож близькі Друзі з дальших околиць, відпровадили на Вічний Спочинок свого незабутнього Друга, Приятеля і невтомного Працівника на громадській ниві бл. п. інж. Юрія Богославця.

Вшановуючи пам'ять Покійника і сповняючи Його волю, численні зібрані Друзі і Приятелі зложили в часі похоронів свої жертви на „Церкву в Потребі". Гроші з пожертв в сумі 570.00 долярів (п'ятсот сімдесят) переслано до Риму на руки Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Кир Йосифа.

Жертви зложили:
дол. 50.00 — д-р Іван Ярош;
дол. 30.00 — родина Богославців;
дол. 20.00 — д-р Олександер і Іванна Ничка, п. Ярослав і Осипа Яворські, д-р Богдан Ничка, Крайова Управа Т-ва за Патр. Устрій УКЦ, п. Теодор і Марія Гелемей, д-р Володимир Базюк, п. Василь Дячук, проф. Володимир Дуб, п. Микола і Стефанія Чорний;
дол. 15.00 — д-р Вінкентій і Оксана Шандор;
дол. 10.00 — п. Софія Лебідь, ред. Василь і Дарія Пасічняк, п. Леон Кумферт, п. С. Букшована, п. Ярослав і Катерина Росола, д-р Володимир і Віоля Комаринські, інж. Ярко і Доня Волосенко, п. Ігор Волосенко, п. Ірина і Роксенна Волосенко, інж. Нестор і Магд. Колцьо, п. Іван і Олена Кусн, п. М. Семанишин, п. Володимир і Марія Сенишин, проф. Степан Стецик, п. Дмитро Кіцак, проф. Ярослав і Ярослава Лабка, п. Володимир і Зіона Мартинець, п. Міра Івашко, п. М. Гринюк, п. Д. Візниця, п. Миколай і Соня Пелячик, п. Василь Осадчук, п. Серафим Бойчук, д-р Роман Кос, п. М. Солтес;
дол. 5.00 — Маргарет Велико, мрс. С. Трешда, п. М. Січинська, п. Марійка Мицик, п. Петро Галатий, п. Марія Вижницька, п. Микола Бура, п. С. Зітинюк, п. Теофіль і Марія Остапюк.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 5-го жовтня 1973 року, після тяжкої хвороби, упокоївся в Бозі

МІЙ НАЙДОРОЖЧИЙ БРАТ

бл.п.

мґр прав ЄВГЕН СЕНА

Покійний народився 1907 року у м. Підгайцях.

Похорон відбувся 7-го жовтня ц.р. в м. Добромилі, Україна, де Покійний останньо перебував.

Горем прибиті:

ЯРОСЛАВ — брат з дружиною ЯРОСЛАВОЮ та дітьми:
ОКСАНА та РОМАН МОРОС зі сином;
ЛЯРИСА та ЯРОСЛАВ БІЛЕЦЬКІ з донею;
ЖДАН і РОМАНА;
близька і дальша Родина в Україні, ЗСА і Канаді.

Про Другий журналістичний конкурс СУЖА

У приміщеннях ЛМК в Ню Йорку з рамени Спілки Українських Ж у р налістів Америки, відбувся в дні 12 жовтня ц. р. вечір з метою обговорення другого журналістичного конкурсу СУЖА. У вечорі взяли участь журналісти, нагороджені за свої статті з ділянки української чи міжнародної політики, культури, есеїв чи репортажів.

Вечір відкрив член Управи Клюбу, інж. Іван Жуковський, вітаючи запрошених авторів і гостей. В обговоренні цього ж конкурсу взяли участь: д-р Роман Рахманний, інж. Богдан Попович, д-р Юрій Старосольський, ред. Осип Зінкевич, проф. Роман Левицький і ред. Іван Світ. Приявний на вечорі був голова СУЖА, ред. Іван Кедрин. Проводила вечором п-і Ольга Кузьмович і на вступі спростувала подану помилково новинку про „Перший Конкурс", — має бути „Другий Журналістичний Конкурс СУЖА і його обговорення". Коли на перший конкурс надіслано поверх 70 статтей, то на другий надіслано заледве 24, можливо тому, що заздалегідь прийнято засаду не нагороджувати тих журналістів, яких нагороджено у першому конкурсі. Ціллю влаштовуваних конкурсів є заохочувати ставати в ряди журналістичного звання і не допустити до прогалин у тій важливій ділянці інформації.

Опісля виступали з коротким словом присутні нагороджені публіцисти й журналісти: д-р Рахманний, інж. Попович, д-р Старосольський, ред. Зінкевич, проф. Левицький і ред. Світ. Всі вони вказували на важливість доброї і правдивої інформації української громади про факти, що заходять у світі чи в громаді, при чому обов'язково треба притримуватись кодексу етики прийнятого для українського журналіста. Сьогодні ввесь світ знаходиться на закруті історії, чергуються важливі події, наш нарід і наша земля є під важким тиском большевицького режиму. У нашій справі панує зараз у світі повна деконьюнктура, тому ще більший обов'язок паде на плечі публіцистів і журналістів — стояти на сторожі прав народу, його гідности і самобутности. Всі промовці стали на становищі продовжувати конкурси для молодих адептів журналістики. Ред. Кедрин вказав на різницю, яка заходить поміж публіцистами і журналістами: перші коментують минуле, порівнюючи з теперішнім, аналізують важливіші події на базі політики, історії чи економії, доходячи до синтези даної проблеми; натомість журналісти інформ у ю т ь громаду про важні біжучі справи. Ред. Кедрин є за продовжуванням конкурсів для молодих журналістів, щоб тим способом заохочувати їх працювати у цій важливій ділянці громадського життя.

Наприкінці вечора п-і О. Кузьмович у своїм заключнім слові подякувала учасникам панелю за висловлені думки і передала їм признані грошові нагороди. Всі вони нагороди прийняли, при живих оплесках численної авдиторії.

Б. Б.

Будівничі української історичної науки

Українське громадянство і установи повністю розуміють вагу незалежної української історичної науки. Саме тому з признанням відзначуємо дальших жертводавців на Видавничий Фонд „Українського І с т орика", єдиного українського історичного журналу поза межами України і рівночасно гідного репрезентанта української історіографії та оборонця історичної правди України.

Крім поширення і розбудови „Українського Історика" плянується рівночасно видати цілу низку необхідних праць, з яких згадаємо монографію проф. Я. Пастернака про ранніх слов'ян і етногенезу українського народу, анотовану бібліографію історії України, двотомник Історії України і цілу низку інших публікацій. У зв'язку з Міжнародним Історичним Конгресом, що відбудеться у Сан Франсіско у 1975 році — Українське Історичне Т-во вирішило видати спеціяльний збірник англійською мовою, присвячений справам історичної схеми і термінології у дослідженнях Східньої Европи. Тут в першу чергу йдеться про нове насвітлення наукової схеми історії України Мих. Грушевського, яка, як відомо, до тепер є недоцінювана західніми істориками, які приймають дореволюційну російську або тепе рішню совєтську схему разом із тенденційною історичною термінологією. Обов'язок видати цю публікацію спадає на представників української національної історіографії, яка прийняла історичну схему Грушевського і не йде на жадні компроміси з тими, які тенденційно її насвітлюють. Щоб ми могли вив'язатися з цих завдань — треба негайно матеріяльної піддержки українських громадян і установ. Ми не можемо відкладати ці фундаментальні видання і тому ще раз апелюємо до наших установ і громадян прийти з моральною і матеріяльною допомогою в якнайкоротшому часі. Дотепер жертводавцями були нечисленні установи і громадяни. Наша ціль — зібрання 50-тисячного Видавничого Фонду і приєднання нових передплатників „Українського Історика", мусить бути зреалізована протягом кількох наступних місяців. Йдеться про відтворення правдивої історичної метрики української нації, поборення тенденційних і фальшивих поглядів західніх і совєтських істориків на український історичний процес. Тому діймо швидко і відповідально. Є десятки установ і патріотичних громадян, які ще не відгукнулися на наш заклик скласти бодай раз на десять років добровільну пожертву на розбудову правдивої історичної науки. Віримо, що вони це зроблять тепер, розуміючи наші завдання, а зокрема вагу наукового історичного досліду, об'єктивної історичної правди про нашу поневолену Батьківщину.

Листа ч. 5

Наступні громадяни і установи зложили або здеклярували пожертви на Ювілейний Фонд „Українського Історика":

Меценати У. І.: інж. Андрій Д. Сольчаник — 300 дол., д-р Мирон Зарицький — 300 дол., Український Народний Союз — 300 дол.

Добродії УІ: інж. Петро Балагутрак (Клівленд) — 100 дол., д-р Теодор і Ольга Решетило (Ліма) 75 дол. і 25 дол. (замість квітів на могилу бл. п. д-ра Нестора Білика, який помер у Празі 8 січня 1973 р), Українське Лікарське Товариство в Огайо — 100 дол.

Прихильники УІ: 60 дол. — мгр Олександер Стовба (Клівленд); 30 дол. — пані Оксана Городецька, Вашингтон (замість квітів на могилу бл. п. інж. Олександра Тимошенка); по 25 дол. — д-р Р. В. Сочинський (замість квітів на могилу бл. п. інж. Олександра Тимошенка), Марія Снігурович-Макучан (Каліф.), д-р Кость Варварів, Вашингтон (замість квітів на могилу бл. п. інж. О. Тимошенка), проф. д-р Олег Герус (Вінніпеґ), М. Фесенко (Гофман Естейт) 12 дол. (попередньо склав 18 дол. — разом 30 дол.); по 20 дол. — п-во Петро і Марія Шевчук; по 10 дол. — п-і Михайлина Ставнича, Клівленд (пам'яті мужа, бл. п. редактора Івана Ставничого), Василь Воронка (Кліфорд), д-р Андрій Бойкович (Філядельфія), О. Кришталович, Ю. Крайчик (Саскат.), проф. д-р Константин Біда (Оттава), проф. Іван Крилов (Ню Йорк); 5 дол. — проф. д-р О. Білачюк (Свастмор). На збіркову листу: п. М. Боровський (Вінніпеґ) — 15 дол, п-і Ковалевська — 10 дол., п. В. Сиверенко — 3 дол. і Е. Керніцький — 2 дол.

Усім жертводавцям і будівничим української історичної науки складаємо щиру подяку. При тій нагоді пригадуємо, що пожертви на ювілейний фонд м о ж н а сплачувати окремими ратами. Просимо всіх жертводавців, які здеклярували певні суми надіслати в обіцяному реченці. Добровільні датки просимо надсилати на адресу:

The Ukrainian Historian, P.O. Box 312, Kent, Ohio 44240.

З великим смутком повідомляємо, що дня 8-го жовтня 1973 року, помер в Стоктоні, Каліфорнія

Проф. ЮЛІЯН КАМЕНЕЦЬКИЙ

професор гімназії і виховник української молоді та член керівних органів Відділу УККА в Сан Франціско.

ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ в САН ФРАНЦІСКО

Членам ОДВУ, Всім був. Воякам і Громадянству, подаємо сумну вістку, що 30-го жовтня 1973 року, після важкої недуги, відійшов у Вічність на 80-му році життя

бл. п. ГАВРИЇЛ ТУРКЕВИЧ

учасник Визвольних Змагань.

Покійний народився в Журавцях, Україна.

ПОХОРОН відбувся 1-го листопада 1973 року з української католицької церкви св. І. Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й., на місцевий церковний цвинтар.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

9-ий ВІДДІЛ ОДВУ ім. Є. КОНОВАЛЬЦЯ в СИРАКЮЗАХ, Н. Й.

Замість квітів на свіжу могилу Усусуса і Краяна

бл. п. о. Володимира Романа Рабія

складаємо 25.00 долярів на УКРАЇНСЬКИХ ВОЄННИХ ІНВАЛІДІВ.

Родині Покійного складаємо щирі співчуття.

СТЕФАН ХОМЯК, Усусус з РОДИНОЮ

Ділимося сумною вісткою, що дня 28-го жовтня 1973 року в Гіббінг, Мінн., ЗСА, по довгій і тяжкій хворобі, на 56-му році життя, відійшов у Вічність, наш Дорогий Побратим по Зброї

ПРОФ. ЮРІЙ ПУНДИК

організатор і учасник збройної боротьби на Україні під час 2-ої світової війни.

В 1949 р. переїхав до Америки, в 1955 р. закінчив з найвищим відзначенням PHI Beta Kappa Університет в Міннеаполіс, Мінн.

Працював як професор-економіст в Стейтовому Коледжі Гіббінг, Мінн.

Відійшов від нас невсипущий борець за волю і гідність України.

Похований 5-го листопада 1973 р. на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж. В Останню Дорогу супроводила Родина і Його Друзі з багатьох країн світу, які були присутні на II СКВУ.

Спи, Друже Юрку, в чужій гостинній землі, дзвони правди і Тебе сповістять про волю України.

ГОЛОВНА КОМАНДА СОЮЗУ ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНСЬКОГО РЕЗИСТАНСУ

Ділимося з Родиною, Приятелями і Знайомими сумною вісткою, що дня 1-го листопада 1973 року упокоїлася в Бозі, прийнявши Найсвятіші Тайни, наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

бл. п. СТЕФАНІЯ з ТИМОЧКІВ ШАВАЛА

народж. 22-го лютого 1892 р. в Перемишлі, б. довголітня учителька в Старій Солі, повіт Самбір.

ПОХОРОН ВІДБУВСЯ дня 3-го листопада 1973 р. на Українському Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

МИХАЙЛО — муж
ЛЮБА й ІВАН ТУРЯНСЬКІ — донька і зять
ЮРІЙ і БОРИС — внуки
Тета РУДЗІНСЬКИХ, КОЧЕРЖУКІВ і ЛАЗІРКІВ
Родина ГУТІВ, РОМАНИШИНІВ, БАГНІВ, ДУБЕЇВ, ГАНУСЕЇВ, СУРМІВ і ЯНЧИШИНІВ

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що 9-го жовтня 1973 року у Львові, по довгій недузі, упокоїлась в Бозі, на 78-му році життя, наша Найдорожча МАМА, СЕСТРА, ТЕТА і БАБУНЯ

бл. п. МАРІЯ з КОСОНОЦЬКИХ МОКРІВСЬКА

дружина бл. п. о. Матвія Мокрівського, б. пароха і декана Яворова.

ПОХОРОН відбувся у Львові, 11-го жовтня 1973 року.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

буде відслужена в СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ, в НЕДІЛЮ, 18-го ЛИСТОПАДА 1973 р. о год. 11:30 ранку в Українській Католицькій Церкві ЧЕСНОГО ХРЕСТА при 31-12 30-та вулиця в АСТОРІЇ, Н. Й.

В глибокому смутку:

ДІТИ, СЕСТРИ, ВНУКИ
Близька і дальша Родина

ЩЕ ПРО „ЗАПОРОЖЦЯ ЗА ДУНАЄМ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ти забарився? Де ти, де ти пропадав?" Звідкіля ця мелодія і Одарчині слова прийшли у селянську хату — на це можна буде знайти відповідь у тому, що про нього буде йти мова далі*.

А далі я хочу розглянути те, що вже мені закинув Ол. Неділько, що ніби то я не знаю процесу українського відродження XIX й XX сторіччів, яке привело до створення української незалежної держави, зокрема його (Ол. Неділька) обурило моє зближення ролі „Запорожця за Дунаєм" із ролею Шевченкового „Кобзаря" в розбудженні національної свідомости українського народу. І це, мабуть, було для нього головніше за вище розглянуту проблему мистецького поцінування опери „Запорожець за Дунаєм", бо в цьому місці його допису чути нотки патетики, що звучить майже як демагогія з „передбаченням" майбутнього. „Порівнювати „Кобзаря" Тараса Шевченка із „Запорожцем за Дунаєм" — річ занадто сміллива і неоправдана, — пише мій опонент. — „Кобзар" розбудив в українському народі національну свідомість і закликав до боротьби за волю - долю нашого народу. І на заклик його наш нарід в його наступних поколіннях створив свою власну незалежну державу, яка неминуче відновиться після упадку окупаційного московсько - більшовицького режиму. А „Запорожець за Дунаєм", поминаючи його фолкльорну вартість (? — В. Ч.), перекликається сьогодні своїм змістом із закликами „Комітету за повернення на родіну". А далі, сказавши про розглянуту вище „милозвучність" та „сантиментальність", тобто віддавши „належне" й „Запорожцеві", він вигукнув: ‚Але при чому тут „Кобзар"?

У цій, на жаль, довгенькій, як на газетку статтю, цитаті я маю передусім свідоме чи несвідоме перекручення логіки моїх міркувань. Це перекручення виявилося в тім, що я в своїй статті порівняв будительську ролю „Кобзаря" з ролею українського театру взагалі, а про твір С. Гулака - Артемовського я написав так: „опера „Запорожець за Дунаєм" з усього українського репертуару як чинник розбуджування українського народу до свідомого національного життя найближча до такого значення Шевченкового „Кобзаря". Отже, тільки „найближча", а не „рівнозначна"!

Але для того, щоб зрозуміти співвідношення цих двох історичних чинників, треба знати і історію „Кобзаря", і історію українського театру тієї доби, про яку в нас іде мова, — а мій супротивник, як виявилося, ні того ні того не знає. Якщо мати на увазі історію „Кобзаря", то треба знати, що в усіх трьох зажиттьових для Шевченка виданнях немає нічого такого, що „закликало б", як пише Ол. Неділько, до боротьби... „замість усього цього в тих виданнях стоять... цензурні крапковані рядки. Як відомо, 1863 року валуєвським „указом" українська мова взагалі була приречена на небуття, а 1876 р. т. зв. „емським указом" заборонено довозити із закордону будь-які українські видання, в тому числі, розуміється, й женевське видання „Кобзаря" з його поезіями - „закликами". У межах Російської імперії перше повне видання творів Т. Шевченка було здійснене аж після революції 1905 р., та й то не зразу, бо аж 1914 р. в Катеринославі, за редакцією Д. Дорошенка. Крім того, треба мати на увазі й те, що український нарід до революції 1917 р. був майже до 90 відс. (напр., на Волині) неписьменний і через те не міг аж ніяк почути отих Шевченкових „закликів". Їх „почула" тільки нечисленна українська інтелігенція, що кількісно не перевищувала декількох родин — М. Старицького, М. Лисенка, Є. Чикаленка і деякої кількости „никодимів".

Український театр теж 60-70 роками XIX ст. було заборонено, але від грудня 1881 р. українські вистави стали дозволяти, і П. Куліш у пролозі до своєї „Драмованої трилогії" п р о с п івав справжнє славослов'я українській „ліцедійній арені" як чинникові боротьби за визволення українського народу. Я не маю змоги наводити тут поцінування збоку тодішніх діячів ваги українського театру для справи українського відродження, зібраних хоч би в моїй „Історії нової української літературної мови" (стор. 124-125); але це були високі поцінування. Тоді повиникали були численні мандрівні трупи, що виставляли, може, й не завжди доброякісні п'єси, але вони доносили до слуху навіть неписьменних чи малописьменних людей, усіх, хто мав вуха, щоб слухати, живе слово. І ото, мабуть, з такої „лицедійної арени" замандрували і до нашої сільської хати мелодії із „Запорожця за Дунаєм" (а моя бабуся Палажка мала зв'язки з містом, часто гостювала там у знайомих міщан). А яку ролю відіграли пізніше сільські драматичні гуртки, а також „Просвіти", з їхніми обов'язковими виставами, що 1917 р. повиникали були скрізь, як гриби після дощу! А з тих „акторів" багато пішло до лав „вільного козацтва", як також із них переважно творилися й кадри української УНР-івської армії.

Були, звичайно, ще й інші чинники, як от нелеґальні українські партії, що стали на чолі боротьби за створення Української Народної Республіки.

Шевченків „Кобзар" теж діяв за цих нових умов з неабиякою силою, але разом з іншими чинниками. Я також через „Кобзаря" прокинувся до національного життя, але мені його показав, принісши на початку революції 1917 р. до нашої школи (вчительської семінарії) український більшовик, відомий пізніше заміснак М. Скрипника в Комісаріяті Освіти Є Гірчак, — приніс, показав мені цю „українську книжку" і сказав: „Ти теж українець!" І мені аж тоді розвиднилося в голові, дармацо я ще десь 1912-1913 рр. бачив „Маленький кобзар" Тараса Шевченка і читав його дозволені поезії. Т. Шевченко як „співець Малоросії" був у шкільній російській читанці Вахтерова.

Усе написане в цій статті відноситься до Наддніпрянщини й Кубані, в Галичині умови були сприятливіші, і там національне усвідомлення, як відомо, — було вище й розвивалося швидкими „темпами", за допомогою, м. ін., і Шевченкового „Кобзаря". Проте й „Запорожець за Дунаєм" відіграв і там свою ролю: наприклад, його ставив театр Й. Стадника.

Але в моїй попередній статті я мав на увазі не наддніпрянсько - кубанські і не галицькі умови, а передусім нашу еміграційну дійсність, я хотів відзначити ролю „Запорожця" у справі збереження наших людей від денаціоналізації. І от у цій справі „читач" Ол. Неділько теж вихопився з отією своєю демагогією. Він же добачив у цій ролі зовсім інше, як це видно з наведеної вище цитати, — „переклик" із „закликами Комітету за повернення на родіну"! Якщо це з його боку не свідома злоба, то цілковите нерозуміння змісту твору, зокрема його фінальних слів і співів, а це випливає з його незнання історії цього твору. Уже з того факту, що лібретто створили українські патріоти, які, напевно, свідомо нічого не сказали про повернення до Російської імперії, а мали на увазі тільки тугу за рідним краєм (слова Івана Карася: „бо вони — козаки — мруть тут, як мухи, од журби за рідним краєм": Андрієва молитва, де є такі слова: „О, відчино, на чужині сини твої в журбі змарніли і в тузі спомини будили про горе й муки всі твої; щасливу путь нам, Боже, дай... в сльозах до тебе прибігаєм, побачить дай нам рідний край"). Чи це не те, що й ми першими роками нашої найновішої еміграції, справляючи свята Нового року, свої побажання закінчували словами: „Дай, Боже, щоб ми наступний рік з у с трічали вже на Україні!" І чи не ця туга жене тисячі наших людей і тепер відвідувати Україну? Це саме й я мав на увазі, коли писав у своєму вірші „Дуб на чужині": „На схилі віку я, і мало вже надії, що я побачу вас, мої рясні дуби, а так хотілося б здійснить цю тугу-мрію, у долі виблагать — у лютої доби!" Отже, тільки свідомий демагог може добачати в такому прагненні хоч психологічно єднатися з нашим поневоленим народом бажання злигатися з його поневолювачем — народожерною Москвою. А така демагогія може дати погані наслідки в сенсі здискредитації цього патріотичного твору серед нашої еміграції. До мене дійшла чутка, що одна колишня артистка з театру В. Блавацького вже поширює в розмовах „версію" Ол. Неділька.

Як читачі цієї статті можуть зрозуміти, це глибоко шкідлива „версія", що, справді, „перегукується" із закликом „Комітету за повернення на родіну", скеровані на підрив нашої національної роботи на чужині.

Кілька слів про стан лібретта цієї опери. Те, що я зміг для цієї статті дістати, — це порізнені клапті паперу, задрукованого неписьменно на звичайній друкарській машинці, з такими численними перекрученнями тексту, що в багатьох місцях я не міг зрозуміти, з еміґрантськими жарґонізмами, з русицизмами, з різними варіянтами тих самих висловів та місць. Таким лібреттом можуть користуватися тільки ті режисери, що знають тексти на пам'ять, — а що буде, як вони відійдуть у вічність? Може скластися таке становище, що молодші наші мистці сцени не зможуть виконувати цього твору, і його сценічна традиція на чужині може перерватися. Це тим більше можливе, що тепер, коли більшовики почали переслідувати українські патріотичні тенденції, зокрема „критикують" уже й запоріжців, а внаслідок цього і на Україні ця традиція може обірватися, не кажучи вже про те, що там у лібретто „Запорожця" ще й раніше були внесені зміни. Тим то, на мою думку, слід би було створити комісію із старших режисерів та виконавців, з одного боку, та з письменників — з другого, а та комісія мала б упорядкувати та відредагувати це лібретто в дусі сучасної української літературної мови.

Пост скріптум. Ще кілька слів про те, що йому Ол. Неділько присвятив половину свого допису, — про „ф і г у р у" с л а в е т н о ї співачки Литвиненко - Вольгемут. Я в своїй статті ані словечком не погудив її заслуг у царині українського вокального мистецтва, а тільки зазначив у дужках, що її „фігура" у фільмі „Запорожець за Дунаєм" була вже недоречно огрядна. Я не знаю, яка вона була у ролі Лізи в опері „Винова краля", може, вона була тоді молодша і через те стрункіша, але її виконання Аїди в опері „Аїда" Верді назавжди попсували мені спогад про цей образ. Героїню цієї опери мені хотілося побачити в образі скульптурного образу Нофертіті чи легендарної цариці єгипетської Клеопатри, а я побачив гергепу, в яку навряд чи міг Радамес закохатися. Пам'ятаю, що тоді серед публіки були розмови, що цій старшій уже віком артистці з чудовим голосом слід співати тільки через радіо, щоб люди тільки чули її голос, а не бачили „фгури". Щождо того, що, як пише Ол. Неділко, ролю Одарки має виконувати „дебела молодиця", якої б Іван боявся, то, поперше, козак типу Івана Карася не злякався б і такої „дебелої молодиці", як стала на старість Литвиненко - Вольгемут, а подруге — автор допису спустив з уваги той факт, що це ж комедійна сцена і що Іван ховається від жінки та її „боїться" жартома, як жартома удає перед нею й турка, — що й виявляється пізніше в розмові між ними. Насправді жінки „панують" над чоловіками не за допомогою макогонів, а за допомогою своїх язиків, сліз тощо.

У Галини Андреадіс для ролі Одарки були й є всі дані, зокрема й відповідний голос — сопрано.

В. Ч.

---

* Очевидячки, музичну характеристику „Запорожця за Дунаєм" дав у своїй праці З. Лисько, але про неї згадано в „Енциклопедії Українознавства" так невиразно, що не можна знати, чи була опублікована.

Звідомлення про стан стипендійної акції СУА

„Українці ЗСА — Українському Студентові"
(Стан на день 15 жовтня 1973 року)

Українське громадянство з вирозумінням прийняло заклик Суспільної Опіки Союзу Українок Америки в справі допомоги незаможній молоді в Бразилії здобути освіту, що його СУА започаткував під кінець минулого року.

Громадянство жертвує і хоче знати, як проходить стипендійна кампанія. Тож подаємо до відома, що від початку збірки по день 15 жовтня 1973 вплинуло разом 8,914.00 дол. На цю суму склалися пожертви організацій і приватних осіб. У цьому маємо двадцять п'ять 150 і 200-долярових стипендій, що їх уфундували приватні особи, при чому Н.Н. склала 400 дол. на дві 200-долярові стипендії, а п-і Неоніля Кліш з Філядельфії склала 300 дол. на дві 150-долярові стипендії.

Крім фундаторів індивідуальних стипендій, маємо добродіїв, що склали свої пожертви на Стипендійний Фонд СУА. Найвища — це пожертва ЗУАДК'у в сумі 3,000.00 дол., про що вже давніше було проголошено в українських часописах.

Зі зібраної суми виплачено 63 стипендії: 50, 100, 150 і 200-долярових, учням середніх і вищих шкіл. Коли до цього числа додати 13 стипендисток, які вже від кількох років одержують стипендії старанням Відділів СУА, то заходом Союзу Українок Америки здобуває освіту 76 молодих дівчат і хлопців.

Кандидатів на стипендистів рекомендують українські організації в Бразилії. Вимогою для одержання стипендії є, окрім незаможности, знання української мови і участь аплікантa в українському організованому житті (для старших).

Усім жертводавцям складаємо нашу щиру подяку за їхню жертвенність, а всім українським часописам дякуємо за поміщування наших повідомлень.

Стипендійна акція „Українці ЗСА — Українському Студентові" є постійна, тому Централя СУА з вдячністю приймає пожертви на цю ціль. Всі пожертви на стипендії Централя СУА переводить через ЗУАДК і їх можна відтягати від податку.

Від багатьох стипендистів приходять подяки, повні зворушливих описів убожества деяких родин та вислови великої вдячности за допомогу.

Імена жертводавців, стипендистів та більше інформацій про допомогу студіюючій молоді поміщується в журналі Союзу Українок Америки „Наше Життя".

Суспільна Опіка
Головної Управи СУА

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
ВІК ДИТИНИ МІЖ 3 І 5 РОКОМ ЖИТТЯ — ЦЕ ЧАС, КОЛИ ДИТИНА ДІСТАЄ ВСЕ, ЧИМ ВОНА БУДЕ В ДОРОСЛОМУ ВІЦІ. ЦЕЙ ЧАС ТРИВАЄ ДУЖЕ КОРОТКО — НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ ЙОГО ДЛЯ ДОБРА ВАШОЇ РІДНОЇ ДИТИНИ!
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 10 ЛИСТОПАДА 1973 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя Відд. 270, о год. 7-ій веч. в УНДомі. На зборах будуть порушувані важні справи, тому проситься чл. прибути. — В. Вутковський, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 11 ЛИСТОПАДА 1973 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 367 Відд., о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. Проситься чл. прибути. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.

МОНЕСЕН, Па. Місячні збори Відд. 338 о год. 1-ій по пол. в Українській Залі на 2-ій вул., 213 Скунмекер Авеню. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — П. Янковський, пред., М. Куць, секр.

НЕДІЛЯ, 18 ЛИСТОПАДА 1973 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. М. Грушевського 219 Відд. о год. від 10 до 11 ранку в Seventh Day Adventist Church, Norman Rd. & Irvington Ave. Проситься чл. прибути. — Марія Юров, секр.

РОЗШУК

Пошукую пана
КОНДРИН НИКОЛА
Родом з с. Велика Туря, р-н Долинський, Івано Франківська область, пошукує Матвій Проців із Малих Діловниць, р-н Стрийський. Правдоподібно п. Кондрин Никола живе у Ню Йорку. Хто знав би дещо про нього, або він сам, прошу писати на таку адресу:
Prociw Matwij
9124 So. 14th Street
Omaha, Nebr. 68108
Tel.: (402) 346-5781

Надія Радіонівна Зірєвич пошукує брата
ТИМКА ФЕДОРОВИЧА СУЛИЧИКА,
який перебував 1939 р. в Ню Йорку. Хто знав би дещо про нього, або він сам, є прошений подати це на адресу:
Mr. Iwan Wynnyk
5282 Post Road
New York, N.Y. 10471

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за культурні імпрези (академії, посмертні згадки, розшуки, подяки) — $2.00

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.) — $3.00

ОГОЛОШЕННЯ ЧЕРЕЗ 8 ШПАЛЬТ (ціла сторінка) по — $3.00
за інч за кожного рода оголошення.

ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту — $6.75

ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти — $8.50

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, доки не будуть вирівняні попередні рахунки.

ТАРЗАН, Ч. 7021. Тарзан і Найомі прощаються з тубільцями

Закінчилася ніч бенкетування — Тарзана та Найомі проводжають на край села племени Буту...

Каану, бажаю тобі успіхів у місійній школі. — Освіта тобі допоможе краще служити твоїм людям...

Я вже й так багато навчився про службу від медсестри Найомі та від тебе, Тарзане!

Твоя слава попереджає тебе, Тарзане, і то з добрих причин... Ми навіть не повинні були сумніватися в тому, що ти хотів допомогти нам!

Пам'ятаймо корисні наслідки нашої зустрічі, ватажку Умталі!

Що за мужчина!